



AVENTURA

ROMANE DE ACTIUNE SI PASIUNE

PIERRE ADAM

spure

POLULX



SIRIN

„AVENTURA“
Romane de acțiune și pasiune

PIERRE ADAM



S P R E
P O L U L X

Traducere de
LIVIU ALESANDRESCU



EDITURA „ADEVERUL” S. A.

CALENDARUL CITITORILOR

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 8 L E I

AVENTURA

„Răscolitorii
văzduhului,
pământului
și mării”

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecția de 15 L E I

„ROMANELE CAPTIVANTE”

In vânzare :

COLANUL IDOLULUI DE FIER

Următorul:

VANT DE NEBUNIE

de Henry
de Golen

Catalogul tuturor volumelor apărute
se află la sfârșitul oricărui volum în
vânzare.

SPRE POLUL X

Traducere de LIVIU ALESANDRESCU



CAPITOLUL I.

— Domnul și-a ales menu-ul? A, scuzați, n'aveți listă de bucate..,

Chelnerul se grăbi să întindă o listă tânărului care se așezase la o masă și-și privea fix farfuria goală.

Edmond Garlier — așa se numea tânărul nostru — era într'o stare în care nu-i era nici foame, nici sete... Căci pe un om care a hotărât să se sinucidă, nu-l mai interesează fripturile și vinul.

La eșirea din restaurant avea să se arunce în Sena. Asta era defenitiv stabilit; prânzul acesta avea să-i fie ultimul. Și dacă în ciuda stării lui sufletești se mai silea să mănânce, asta era pentruca să fie sigur că va fi lovit de o congestie când va sări în apă,

Pentru a suta oară își repeta azi Garlier motivele desgustului lui de viață, și de fiecare dată hotărîrea lui de a-i pune ca-

păt devenea tot mai puternică. Deși în vârstă numai de douăzeci și șase de ani, era inventatorul unei pendule electro-magnetice capabile de a semnala prezența și natura metalelor în pământ, până la o adâncime de șase sute de metri. Timp de patru ani muncise pe brânci la desăvârșirea planurilor acestui aparat minunat; lucrările acestea însă îl aduseseră la sapă de lemn, înghițind toată partea ce i se cuvenea lui din modesta moștenire lăsată de părinții lui Edmond celor doi fii ai lor. Căci inventatorul mai avea un frate mai mare, Emil, pictor de mare talent, care în așteptarea averii reușise cel puțin să-și câștige un frumos renume.

Când își văzuse lucrările puse la punct, Edmond pornise în căutarea unui capitalist, care să-l finanțeze. Dar vai! pretutindeni tânărul fusese ascultat cu o curiozitate care ascundea prost scepticismul sau ironia. Un bancher păruse totuș să-l înțeleagă, tratativele fuseseră cât pe ce să ducă la un rezultat, când financiarul își suspendase brusc plățile, victimă a crizei economice mondiale...

— Domnul e servit, spuse chelnerul.

Garlier se servi mașinal și între un oftat și altul, începu tot așa de mașinal să mănânce. Era obsedat de o imagine grațioasă, imaginea unei tinere fete pe care o văzuse într'o seară pe stradă. Dece oare privirea, chipul și mersul ei mlădios îi vrăjise așa inima? Dece, după ce-o urmărise de departe până la un mare magazin unde-o pierduse în mulțime, Edmond rămăsese mereu cu gândul la ea? Dece după câteva săptămâni, când amintirea ei începea să pălească, intrase în atelier-

rul fratelui lui, tocmai în clipa când acesta termina un portret?

Vederea acestui portret îi zmulsesese un strigăt de uimire.

— Ea!

Nu încăpea nicio îndoială, era acelaș oval al feței, aceiaș obraji catifelați, aceiaș gură cu aceiaș expresie ștregărească și totdeodată serioasă, aceiaș ochi adânci și visători...

— Cum adică, „ea“? se mirase artistul. O cunoști cumva pe mândrețea asta de fată?

— Da. ba nu,.. bâigui Edmond; așa, numai din vedere... Cum se numește?

— Crede-mă că nici eu nu știu.

— Ei, asta-i!

— Pe cuvânt de onoare. Eu îi zic d-ra Mister. A venit într'o zi să mă roage să-i fac portretul. De pozat avea să pozeze în atelierul meu. I-am cerut trei mii de franci și ea nici n'a discutat prețul. Trebuie să vină mâine după amiază să ia în primire tabloul,

Edmond era atât de fericit încât își uitase cu totul de pendula lui detectoare și de toate necazurile. Și a doua zi, la ora știută se înființă la fratele lui.

— A plecat tabloul. Azi de dimineață a venit un om care părea un servitor de casă mare și mi-a dat „din partea Domnișoarei“ trei hârtii de câte o mie. I-am dat tabloul și a plecat.

— Și nu l-ai întrebat cum se numește stăpâna lui? găfâi inventatorul.

— Cum să nu!

— Și?

Și servitorul mi-a răspuns că „domnișoara“ e o străină numai în trecere prin Paris și că, de vreme ce tabloul e achitat, numele n'are nicio importanță. Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

— Aș fi urmărit pe valet! mugi aproape Edmond.

— L-am urmărit, declară fratele lui.

Edmond râsuflă ușurat.

— Da, continuă pictorul, l-am urmărit, dar la scară aștepta un automobil splendid. Cum s'a urcat servitorul, șoferul a pornit, și cum în momentul acela nu trecea pe stradă niciun taxi, eu am rămas numai cu bunele intenții, Și zi o iubești pe frumoasa și bogata noastră necunoscută?

Frumoasă... bogată... și necunoscută! O străină pe care Edmond n'avea s'o mai vadă niciodată!

Aventura acesta îl umpluse de amărăciune și de descurajare; vedea în ea o crudă ironie din partea destinului. Ori încotro își întorcea fața tânărul era jucăria unor miraje aducătoare de brutale dezamăgiri, femeia îi refuza orice sprijin, dragostea îl atinsese cu săgeata ei numai ca să-l facă să sufere. După un an de zile de muncă și de nădejde, această dublă cădere. Edmond alunecase în mod firesc spre sinucidere, refugiul celor slabi și al celor învinși.

— Plata, ceru el.

Plăti fără să controleze socoteala, lăsă tot restul averii lui — zece franci — drept bacșiș, se ridică hotărât și eși repede din restaurant, luându-și în fugă depe cuier pardesiul pe care-l lăsase ocolo. Și-l îmbracă afară, în timp ce umbla cu pași mari.

Drumul până la Sena n'are să dureze mai mult de un sfert de oră. Trecând prin fața Poștei, se opri.

— Să nu uit să pun la cutie scrisoarea de adio către fratele meu!

Era un ultim gest de duioșie înainte de săritura fatală. Edmond își scrisese scrisoarea chiar în dimineața zilei aceasteia. De trei zile se tot codca... În cele din urmă, învinuindu-se de lașitate pusese mâna pe condei... Biletul tragic era scurt. Plicul era gata închis și timbrat. Edmond se apropie de o cutie poștală și băgă mâna'n buzunar,

Scotoci prin toate buzunarele și când ajunsese la cel interior tresări...

Și scoase din el un portofel...

— Proastă glumă mai e și asta! murmură el.

Garlier pipăi buimăcit portofelul, apoi îl deschise.

O mică avere se ivi înaintea ochilor tânărului inventator: douăsprezece bilete de o mie și câteva de câte o sută... Se frecă la ochi.

— Extraordinar! exclamă el. Strașnic! ca în basme!

Prezența unei asemenea comori în mâinile lui i se părea un vis; pipăia bancnotele cu o spaimă caraghioasă. Apoi privi pardesiul. Indată înțelese de unde venea minunea.

— Am schimbat pardesiul la eșire! Ce idiot mai sunt! Fuga înapoi la restaurant!

O clipă măcar nu se gândi să-și însușească portofelul și conținutul lui.

— N'a reclamat nimeni că i s'a luat pardesiul? întrebă el pe chelner când ajunsese.

Acesta pufni în răs!

— Ha, ha, ha. Asta e nostim. Carevasă-zică, domnul care a plecat adineauri a luat pardesiul d-tăle fără să-și dea seama că al lui dispăruse?

— Drace! exclamă Garlier. Nu știți cum se numește domnul?

— Nici gând, răspunse chelnerul. Azi l-am văzut pentru prima dată, cași pe dv., de altfel.

— Drace! repetă inventatorul.

— O, spuse filozofic chelnerul, nu merită să vă faceți sânge rău pentru atâta lucru!

Garlier socoti inutil să dea interlocutorului său mai multe lămuriri. Plecă și începu să umble pe stradă gânditor.

— Iată unde ajungi când ești cu capul în nori! Eram așa de hotărât adineauri!

Cei doisprezece mii de franci în portofelul acesta, pe inima lui, produsese o schimbare în inima lui. Totuș cinstea vorbea în el mai tare ca instinctul.

— Dar identitatea adevăratului proprietar nu e oprit s'o aflu, nu-i așa?

Luă din nou portofelul, îl deschise, îl exploră cu deamănuntul. Și constată, cu un amestec de sinceră decepție și de bucurie nemărturisită, că nu exista în el nicio hârtie din care să se poată deduce numele și adresa celui ce pierduse pardesiul, portofelul și biletele.

Ce era de făcut? Să se ducă să depună totul la biroul obiectelor găsite? Garlier se gândi o clipă și la posibilitatea aceasta, dar în el instinctele începeau vădit să ridice glasul:

— La urma urmelor, își spuse el, ai tu

pardesiul altuia, dar are și altul pe al tău. În buzunarul tău există scrisoarea adresată fratelui tău; e mai mult decât suficient pentru victima furtului tău involuntar, ca să te găsească și să-și revadă bănișorii. Care vasăzică, diseară tot în patul meu am să mă culc. Ce aventură!

CAPITOLUL 2.

Pe când tânărul inventator vorbea așa cu sine însuși, un domn cărunt, dar încă svelt, se plimba pe marile bulevarde fumându-și țigara.

— A! dragă domnule Dubiet! se auzi deodată, lângă el, o voce sonoră.

Un personaj elegant, îmbrăcat după ultima modă, și care să fi avut vreo treizeci de ani, îi întindea o mână înmănușată în gris deschis.

— A, domnul Marc Tabergsen! spuse omul nostru.

— Dragă prietene, spuse cu căldură numitul Marc Tabergsen, nici nu-ți poți închipui cât sunt de fericit că te întâlnesc! Aveam de gând să-ți telefonez astăseară, ca să-ți cer un rendez-vous, când te zăresc deodată, tocmai pe d-ta. Asta-i un noroc! Ai luat desigur masa? Dă-mi voe să-ți ofer o cafea.

Mai făcură câțiva pași și se instalară pe terasa unei cafenele. Tabergsen explică că avea urgent nevoie de douăzeci de mii de franci, și-l rugă pe domnul Dubiet să-i împrumute această sumă.

— Dar vezi că, spuse Dubiet, criza mă obligă să mă restrâng oarecum... Tot ce pot să fac, e să-ți avansez zece mii... Li am la

mine, dar să știi că după asta, nici mâine, nici poimâine, nici în zilele următoare nu-mi mai ceri nimic.

D. Dubiet băgă mâna stângă în buzunarul interior al pardesiului. Schimbă deodată fețe-fețe.

— Ce? strigă el sărind în sus.

Și scoase din buzunar, nu portofelul pe care era sigur că-l pusese acolo la plecarea de acasă, ci o scrisoare.

— Mi s'au furat banii! bolborosi el. Aveam un portofel și douăsprezece mii de franci în el! La restaurant mi-au făcut-o pe când mâncam!

Dubiet rotea niște ochi îngroziți și fața lui se făcu albă ca varul.

— Dar, scrisoarea? observă Tabergsen.

— Scrisoarea?.... E timbrată și plicul nici nu-i măcar închis.

Tabergsen citi încet adresa „Domnului Emile Garlier, strada Saint-Marc 117, Paris (14)“

— Ești sigur, spuse el apoi, că n'ai schimbat cu cineva pardesiul?

— Drace, strigă d. Dubiet. ai dreptate! Pe mânicile pardesiului meu era o rozătură, și pe ăsta nimic! Imi pierd oare mințile?

Dovada că era o greșeală și nu un furt îi reda intrucâtva liniștea. Ne mai socotindu-se victima unui excroc, și transformându-se în anchetator, scoase scrisoarea din plic, o desfăcu și ceti:

„Sărmanul meu Emil, când vei primi această scrisoare, eu n'o să mai fiu între cei vii. N'am îndrăznit să-ți împărtășesc prin viu grai, hotărârea mea de a sfârși cu această viață, care nu mi-aduce decât griji

și necazuri, căci știu ce mi-ai fi spus ca să încerci să-mi ridici moralul. După ce am chibzuit bine, am hotărât să mă arunc în Sena. Cu puțin noroc. mi-aș fi putut croi și eu un drum în viață ca atâția alți. Dar soarta m'a adus totdeauna pe căi fără eșire.

Adio. Te îmbrățișez în gând pentru ultima dată. Cu mult drag.

EDMOND.

— Ce ghinion! spuse Tabergsen, hârtiile mele de-o mie sunt așa dar în fundul apei!

— Poate că nu, spuse d. Dubiet, căci la urma urmei, acest disperat avea de gând să expedieze scrisoarea prin poștă înainte de a se arunca în apă. O fi văzut poate că în locul scrisorii e un portofel bine căptușit.

— Asta nu m'ajută cu nimic! La ora asta, omul nostru chefuește probabil pe socoteala d-tale.

— Asta o s'o vedem, spuse Dubiet, Având adresa fratelui, mi-o pot procura pe cea care mă interesează. În orice caz, în ceace te privește, după cum vezi, mi-e cu neputință să te servesc... Imi pare foarte rău, dragul meu.

Tabergsen strânse pumnii și plecă capul. Făcu plata, strânse mâna d. Dubiet și plecă în direcția Operei. Peste vreun sfert de oră, intră într'o clădire impunătoare, urcă la etajul trei și deschise ușa apartamentului său mobilat. Aci se găsea servitorul lui un hercule, care aducea mai mult a gladiator decât a servitor. Se numea Leopoldo Peters, naționalitate precisă n'avea, călătorise mult și era gata la orice treabă, chiar la cele mai necurate. Trăia într'o familiaritate cu stă

pânul lui, când nu-i vedea și nu-i auzea nimeni.

— Arăți grozav de plictisit! remarcă el, văzându-l pe Tabergsen că-și aruncă furios pălăria pe un scaun. Fondurile în scădere?

— Nu mai găsesc lețcaie să mă împrumut! spuse Tabergsen.

— Asta-i într'adevăr ghinion, spuse Leopoldo. Pe sora d-tale ai văzut-o?

— O! aia, scrâșni Tabergsen, e inaccesibilă ca o cetate! Când îi cer bani, îmi servește morală. „Tata ți-a lăsat la plecare tot atâția bani ca și mie, îmi spune ea, dar eu sunt econoamă și ordonată, și tu...” Mi-a împrumutat odată o mie cincisute de franci. Și de atunci, nici o centimă! Ai vreo idee? Vezi vreo ieșire?

— Aha! Idei! Desigur că am, râse Leopoldo. Dar nu de acelea pe care le strigi cu glas tare.

În timp ce între stăpân și valet avea loc această conversație, d. Dubiet se îndrepta într'un taxi spre strada Saint-Marc, unde locuia pictorul Emil Garlier.

După un sfert de ceas, d. Dubiet fu în fața artistului și se scuză că-l deranjează.

— Voiam numai, spuse el, să vă cer adresa fratelui dv. A îmbrăcat din greșeală pardesiul men, și eu l-am luat pe al lui...

— Asta nu mă miră deloc din partea lui Edmond, e așa de distrat, spuse Emil Garlier: toți inventatorii sunt la fel, trăesc cu capul în lună, și ar fi în stare să-și pună în loc de pălărie batista și nasul să și-l sufle în pălărie!

— Fratele dv. este inventator? spuse d. Dubiet.

— Da, desigur, a conceput planurile unui metalofon electro-magnetic, care ar aduce milioane poate, chiar miliarde, dac'ar fi folosit la polul X... Polul X, botezat astfel de fratele meu, se găsește, după cum afirmă el, în Oceanul Pacific și cuprinde imense zăcămintele de metal prețios. Pentru ca să devină bogat și celebru nu-i lipsește lui Edmond decât să găsească un comanditar. Până'n ziua de azi, au eșuat toate demersurile lui ca să descopere pe așa unul, și el e foarte disperat.

— Și unde locuiește acest om genial?

— Strada Vercingetorix 17.

— Mulțumesc, domnule.

Dubiet plecă, luă un taxi și se îndreptă spre adresa obținută. Portarul îi spuse că Garlier nu-i acasă și el îi lăsă un bilet pe care-l scrisese chiar atunci.

— Ce ghinion, dacă acest tânăr nenorocit ar fi uitat de scrisoarea scrisă fratelui său și dela restaurant s'ar fi dus de-a dreptul să se înece! gândi el.

Nu, Edmond Garlier nu se aruncase în Sena. Seara, când se întoarse ca de obicei, luă biletul pe care i-l întinse portarul și citi îndată:

Sunteți atât de bun să treceți pe la mine îndată ce veți putea? Am să vă restitui un pardesiu,

J. DUBIET, Str. Medicis 60

Iată un om discret, gândi Edmond. Nici nu pomenește de mica avere pe care o avea în buzunar... Mă duc la el mâine dimineață...

Și după aceea, după aceea... După aceea va fi saltul în noaptea veșnică.

CAPITOLUL 3.

A doua zi de dimineață, d. Dubiet, tocmai își bea cafeaua cu lapte, când bătrâna lui servitoare Brigitta, veni să-i spună că în anticameră aștepta un musafir care cerea să fie primit, cu toate că nu era o oră prea potrivită.

— Poștește-l înăuntru, Brigitto.

Servitoarea introduse pe Edmond Garlier în salonul în care veni îndată și d. Dubiet.

— A! Iată-l pe disperatul nostru, zâmbi gazda casei, sunt fericit că te văd, și poți să te lauzi c'ai avut noroc!

— Ați cetit scrisoarea către fratele meu? spuse roșind Edmond.

— Da, am cetit-o! Nu era închisă.. Scuză-mi această indiscreție, care o să-ți fie de folos:

— Domnule, spuse Garlier, poftim parde-siul și portofoliul... Și unul și altul sunt neatrinse...

— Iată și haina d-tale, spuse D. Dubiet, și acum să stăm puțin de vorbă. Cunosco pe scurt povestea d-tale, și cred că aș putea eu găsi pe comanditarul visurilor d-tale, Omul la care mă gândesc este o cunoștință de-a mea, un Suedez. E extrem de bogat și se numește Iulian Tabergsen. Are un fiu care-l aduce la disperare de leneș, jucător și risipitor ce e, și o fiică pe atât de serioasă pe cât e băiatul de secătură. Dacă vrei, te prezint chiar azi Suedezului.

Edmond se aștepta așa de puțin la o asemenea propunere încât i se opri un nod în gât.

— Domnule, bolborosi el, nu știu cum... crede-mă că nici nu găsesc cuvinte ca să-ți exprim...

— Lasă, ai să le găsești altădată, spuse Dubiet. Ești un om care merită să fii ajutat. Plecăm acum împreună și ne vom îndrepta iavaș-iavaș spre Iulian Tabergsen și pe drum d-ta îmi vei expune principiul invenției d-tale ca să fiu la curent când vom ajunge.

Porniră. Tânărul beat de entusiasm, vorbea, vorbea,..

Ajunseră în fața unei luxoase locuințe. Dubiet își opri protejatul.

— Aici, spuse el. Ai să vezi îndată că interiorul e demn de fațadă.

În timp ce așteptau în vestibul, un zgomot de pași în dosul lor îi făcu să se întoarcă... D. Dubiet tresări recunoscând pe Marc Tabergsen, căruia nu-i putuse împrumuta zece mii de franci în ziua trecută.

— Bună ziua, spuse Marc. Ai aflat și d-ta? Chiar acum mi-a telefonat sora mea vestea... Vino îmi pare bine că te am lângă mine într'o asemenea împrejurare. Ajută-mă să-i dau puțin curaj.

— Nu înțeleg, spuse Dubiet. Vin să-l văd pe tatăl d-tale.

— Pe tata! Vasăzică nu știi nimic?... Era plecat de șase luni în croazieră pe yachtul lui, *Vesteras*, și deodată telefonul acesta... Credeam că știi... Dar bine, dragul meu, tata e poate mort în clipa aceasta! Haidem!

Dubiet era uluit. Pe Garlier decepția îl

amețea ca o cădere. Marc Tabergsen străbătu cu ei un salon imens și bătu la una din ușile acestuia...

— Intrați! spuse o voce.

Marc și cei doi bărbați intrară. Se aflau într'un alt salon, în mijlocul căruia aștepta în picioare o fată. Era Elena Tabergsen, fiica bogatului Suedez și soră a lui Marc. Alergă cu brațele întinse spre fratele ei.

— Marc, dragul meu Marc, sunt nebună de neliniște!

Abia după aceea văzu pe d. Dubiet și pe Garlier. Celui dintâi îi întinse mâna, pe cel de-al doilea îl salută cu o înclinare scurtă a capului. Garlier îi răspunse stângaci, clătinându-se pe picioare sub imperiul unei surprinderi violente...

Căci Elena Tabergsen era *fata cu portretul*, cea pe care-o iubea din tot sufletul de și nu vorbise cu ea niciodată, și pe care nu mai avusese nicio nădejde s'o revadă! Fu o clipă complet buimăcit, complet incapabil să înțeleagă cece se vorbea în preajma lui. Abia după câteva secunde, venindu-și puțin câte puțin în fire, începu să fie iarăși el și nu un manechin viu. De altfel, nimeni nu observase turburarea lui. Elena luă un teanc de ziare depe o măsuță de lemn prețios și le întinse fratelui ei.

— Tu n'ai citit? spuse ea. E îngrozitor. Da, domnule (i se adresă acum lui Dubiet) îngrozitor. Știu pe dinafară telegrama pe care au reprodus-o azi de dimineață toate ziarele: „*Shanghai, 14 Noembrie. Ni se comunică dela Tu-Ceu că yachtul Vesteras, aparținând lui sir Iulian Tabergsen, a fost găsit în largul mării, în dreptul Formosei, plutind*

în voia valurilor, la bord cu cinci marinari complet paralizați care au fost transportați la spitalul dela Tainan“

Despre tata, niciun cuvânt. Telegrama e redactată în așa fel ca și cum tata n'ar fi fost pe bord în momentul descoperirii yachtului! Pe altă parte, mă gândesc că, dacă tata ar fi în viață ne-ar fi telegrafiat ca să ne liniștească... Sunt peste cinci săptămâni de când n'am vești dela el, și niciodată nu tăcea atât de multă vreme... Și eu care-mi făcusem anume portretul ca să i-l trimet la Bombay! Voiam să-i fac o surpriză, căci de multe ori își exprimase dorința să aibe un portret de al meu ca să-l atârne în salonul *Vesteras!*

Fata întreba lacom cu privirea ochii fratelui său, sperând să citească în ei durere și nădejde. Dar Marc nu simțea în clipele acestea decât o neagră bucurie pe care se silea din toate puterile s-o ascundă. Tăcea. Garlier luă cuvântul.

— Se prea poate ca tatăl d-tale să se fi pomenit izolat în cursul unui accident de navigație...

— Așa m'am gândit și eu, vibră fata. În orice caz, eu una nu mă simt în stare să stau să aștept aici la Paris în asemenea condiții. Poate că tata are nevoie de ajutor. Paralizia asta care a lovit pe cinci membri ai echipagiului, nu e firească! Asta miroase a piraterie. De câte ori nu vezi în ziare tot felul de isprăvi ale piraților chinezii sau australieni. Vreau să știu! Vreau să mă duc acolo! Vreau să fac o anchetă la fața locului și să dau de urma tatii!

— În largul insulei Formosa? spuse Gar-

lier. Nu cumva o fi vreo poznă a polului X de care vorbeam pe drum, d-le Dubiet?

— Polul X? întrebă Elena.

— Da, spuse Dubiet, tânărul meu prieten, d. Edmond Garlier a întreprins niște lucrări științifice din care reese că în regiunea unde a fost descoperit yachtul d-lui Tabergsen trebuie să se afle zăcăminte metalifere considerabile. D. Garlier este inventatorul unui metalofon electric care, în cazul de față, ne-ar putea face servicii însemnate.

— Atunci vino cu noi, domnule. propuse spontan fata. Ai să ne ajuți. Intr'o asemenea expediție, cu cât sunt mai mulți, cu atât e mai bine. Vii și tu, Marc?

— Nici vorbă, spuse Tabergsen fiul, doar n'am să te las să pleci singură! Și apoi, sunt și eu tot atât de doritor ca tine să-mi găsesc tatăl... dacă mai trăește...

— Pentru expediția asta ne-ar trebui însă un vapor...

— Dați-mi voie, interveni d. Dubiet, sunt cumnatul unui armator și aș putea negocia în numele dv. închirierea unui vapor în condiții avantajoase. Afacerile nu merg strălucit în momentul acesta, multe vapoare au fost chiar scoase din circulație și cred deci că nu mă laud când vă promit un contract din cele mai favorabile...

— Da, spuse iarăș Marc, dar banii pentru chirie? Eu ca să spun drept, sunt tinichea.

— Am eu un cont la bancă, răspunse Elena.

— Și bunurile mobile și imobile ale tatălui dv. vor fi o garanție îndestulătoare în ochii armatorului, adăogă Dubiet.

— Rămâne ca eu să-mi construiesc aparatul, spuse Garlier.

— Câți bani ți-ar trebui? îl întrebă protectorul lui.

— Vreo șaizeci de mii de franci...

— S'a făcut. Asociază-mă la beneficiile d-tale și ți-i avansează.

— Fixează chiar d-ta procentul ce ți se cuvine...

Marc, care nu dăduse nicio însemnătate primelor propuneri ale lui Garlier, se interesă deodată de chestiune și ceru lămuriri.

— Metalofonul meu va servi la două lucruri. În caz că, după cum e logic de presupus și de temut, d. Tabergsen a avut de luptat contra influenței maselor metalice încărcate cu electro-magnetism care trebuie să se afle la polul X, aparatul ne va conduce automat spre acest pol. În al doilea rând, cu ajutorul lui vom determina locul exact și adâncimea zăcămintelor prețioase.

— Da, spuse Marc, înțeleg și-ți apreciez invenția. Dar noi care te luăm acolo, am vrea să fim și noi asociați la această afacere.

— O! Marc! protestă Elena, domnul ne ajută și'n schimb îi dăm și noi o mână de ajutor. Nu ne datorează nimic.

CAPITOLUL 4.

În luminosul lui atelier din strada Saint-Marc, Emile Garlier tocmai își puneă vopselele pe paletă când ușa se deschise și Edmod intra val-vârtej.

— Viu să ne luăm bun rămas, declară inventatorul. Plecăm mâine spre Formosa.

— Ce? tresări pictorul! pleci mâine spre Formosa? Și zici „plecăm“? Doar nu cu mine!

— Cu fata căreia i-ai făcut portretul.

— Ei, nu mai vorbi!

— Îți jur. Se numește Elena Tabergsen și e fiica Suedezului Iulian Tabergsen a cărei ciudată dispariție în Pacific a fost semnalată de ziare. Plecăm în căutarea lui, și în acelaș timp, eu am să-mi experimentez aparatul la polul X. L-am și construit. Nu-i o adevărată minune? Am găsit un financiar, avem un vapor, Dabir, apretat anume pentru expediția noastră. Mă'ntreb uneori dacă sunt treaz sau dacă visez.

— E într'adevăr ca în basme spuse Emil. D-ra Tabergsen știe c'o iubești?

— Nu. Mai e timp pentru asta; ea e foarte bogată, eu sărac — dar n'am să rămân așa totdeauna. Afară de asta, ea nu se gândește decât la tatăl ei. Să-i vorbesc de dragoste deum, ar însemna cel mai bun mijloc de a-i ceveni nesuferit. Dragul meu Emile, astă seară ești invitatul meu la masă, oriunde vrei. Din cei șaizeci de mii de franci puși la dispoziția mea de comanditarul meu, mai am trei mii șase sute; vezi dar că n'am nevoie să fiu zgârcit.

Cei doi frați luară așadar cina la un restaurant cunoscut pentru bucătăria sa excelentă și pentru vinurile sale fine, și a doua zi de dimineață, tânărul inventator se întâlnește la gară cu Elena Tabergsen, cu fratele ei Marc, cu servitorul Leopoldo Peters și cu d.

Dubiet, care venise să salute pe călători la plecare.

Încă în seara aceleiaș zile, un rapid îi debarcă la Marsilia. Străbătură orașul fără să se oprească nicăeri și se duseră în port, unde vaporul *Dabir*, îi aștepta sub presiune.

Capitanul, prevenit telegrafic de sosirea pasagerilor, îi aștepta la intrarea pe punte. Era scund, lat în spate și oacheș la față și se numea Solvani.

Elena, fratele ei și Garlier fură conduși la cabinele lor de marinari respectoși. Marc, care-și sfârși cel dintâi instalarea, se întoarse să stea de vorbă cu căpitanul și-i dădu să înțeleagă prin toată atitudinea lui, că el avea să dea ordinele și că marinarii, gradați și negradați n'au acolo alt rol decât să vadă, de partea tehnică a navigației.

— Doresc să ajung cât mai repede la portul Tainan din insula Formosa.

Manevra de plecarea avu loc numai decăt. Marinarii, desfăcură otgoanele, helicea vaporului începu să se 'nvârtească. Curând după aceia *Dabir* o porni pe mare. Mergea minunat, marea era frumoasă.

Călătorii noștri văzură astfel farul vulcanului Stromboli, străbătură canalul de Suez, suferiră mult din cauza căldurii din Marea Roșie, făcură escală la Aden, la Colombo, la Singapore și la Hong-Kong. După treizeci și două de zile de când plecaseră dela Marsilia, zăriră spre est în ceturile din depărtări coasta Formosei,

Abia ajunseră în portul Tainan că Elena și Marc își arătară unul altuia un yacht alb, ancorat în port:

— *Vesteras!* strigară ei în acelaș timp.

Era într'adevăr *Vesteras*. Elena se mângâie o clipă cu speranța că-l va regăsi pe tatăl ei pe bord. Marc îl rugă pe căpitanul Solvani ca *Dabir*-ul să treacă foarte aproape de yacht cu viteza micșorată...

Dar vai. *Vesteras* părea părăsit! Nimeni pe bord, puntea închisă de jur împrejur... Inima fetei se strângea în timp ce a nedemnului ei frate era plină de o bucurie sălbatcă.

— Tatăl meu e mort, mort deabinelea, își spuse aventurierul, altfel unde ar putea să fie, dacă nu pe vasul care-i servea de domiciliu?

Și fiindcă sora lui îl privea, sdrobotă, el își ascunse desgustătoarea lui satisfacție, crispându-și jalnic trăsăturile feții.

— O minută nu vreau să mai pierd, declară el. Mă duc în oraș să anchetez eu însu-mi. Vii și d-ta, Garlier?.

Tânărul iuventator era încântat de prilejul acesta de-ași desmorți picioarele pe uscat. Debarcă așadar odată cu Marc și amândoi se interesară apoi de drumul spre spital.

Li se arată o clădire mare cu o înfățișare severă. Când bătură la poartă, se deschise în aceasta o mică ferestruică și apăru un sfert din fața unui Asiatic.

— *What do you want?* întrebă pe englezește Japonezul care făcea slujba de portar.

Marc răspunse, tot pe englezește:

— Sunt fiul lui sir Iulian Tabergsen, proprietar al yachtului *Vesteras*, depe care cinci marinari au fost transportați aici loviți de paralizie completă. Ași dori să-i văd și să stau de vorbă cu ei.

— Nu mai sunt aici, declară portarul.

— Morți! exclamă Tabergsen-fiul.

— Nu, vindecați, dar la închisoare de cum și-au recăpătat folosința membrilor lor. Explicațiile pe care le-au dat când au început să poată iar vorbi, au fost atât de fantastice, încât nu mai încăpea nicio îndoială. Sunt niște nemernici care poate că și paralizia o simulau ca să scape de pedeapsă; l-au ucis pe proprietarul yachtului.

— Bandiții! exclamă Marc. Și închisoarca unde e?

— La capătul celălalt al orașului, gentlemen. Mergeți drept înainte pe bulevard și când ajungeți la templul lui Vișnu, faceți la dreapta.

Directorul închisorii primi pe cei doi străini în cabinetul lui.

— Înțeleg neliniștea dv., îi spuse el lui Marc și deaceea am să fac apel la tot calmul de care sunteți capabil. Am să chem înaintea dv. pe deținutul Halms, care era, cum poate știți șeful echipagiului depe *Vesteras*. Ceilalți marinari încarcerați se numesc Kell, Freddy, Gorp și Stor. Au adoptat un sistem de apărare din cele mai rele. Cel dintâi îl veți auzi pe Halms...

Directorul bătău într'un gong îndată se ivi un gardian.

— Adu-mi, te rog, pe deținutul din celula 16.

Gardianul salută, făcu la stânga'nprejur și se întoarse încurând cu un om frumos și cu o înfățișare mândră: era Halms, șeful echipagiului depe bordul lui *Vesteras*. Fruntea îi era brăzdată de o cută și privirea îi era încărcată de un fel de exasperare plină de ură.

— Iar un interogatoriu? protesta el tre-

când pragul biroului directorial; n'am nimic de adăogat la ce am...

Se întrerupse deodată ; observase pe fiul lui Sir Tabergsen și pe Garlier. Fața i-se transfigură de bucurie.

— Ah! domnule Marc! exclamă el. În sfârșit! D-ta cu siguranță că ai să mă asculți, ai să mă înțelegi și ai să mă crezi! Cu d-lor degeaba vorbesc. Ah, d-le Marc, răsufli și eu acum!

Halms se apropie de îndoelnicul personagiu și-i întinse mâna... Marc însă nu i-o întinse pe a lui.

— Pardon, spuse el rece, dece tata nu mai e pe Vesteras?

— Ah! domnule Marc, de-aș ști, ți-aș spune eu singur, nerugat, răspunse marinarul. Am trăit împreună aventura cea mai ciudată care se poate închipui. Să înnebunești, nu alta! Știi cât țineam cu toții la sir Tabergsen. Suntem niște oameni cinstiți și îți jur că n'aveți nimic ce ne reproșa!

— Atunci, cum explici dispariția tatălui meu?

— Să-ți povestesc totul, domnule Marc! Am plecat din portul Nafa, care se află în una din insulele Lu-ceu și pluteam de patru zile spre est-sud-est, când marea luă o culoare cum nu mai văzusem să aibe. Era aproape ca păcura de neagră, și mereu ni se părea că vasul se târșea pe vreun banc de nisip. Sonda arăta însă o adâncime de mai multe mile. Cărmaciul îmi strigă dela postul lui că vedea uneori țâșnind dela baza elevatorului mecanic scântei albastre. O clipă ne temurăm să nu fie foc pe bord, și sir Tabergsen vizită el însuș yachtul până

în cele mai mici colțuri afle lui. Nicio urmă de început de incediu... Mecanicul Șef ne înștiință și el că mașinile funcționau numai cu mare greutate, deși nu aveau niciun defect. Toate aceste fenomene făcură ca mirarea noastră să se prefacă în frică. Eram departe de ruta urmată de obicei de vapoarele care fac legătură între Japonia și America sau Japonia și Australia. Sir Tabergsen vroia să ajungă la insula Clipperton pe drumul cel mai scurt și din această cauză, ne aflam într'o regiune necunoscută.

Ne bucurarăm așa dar când îl auzirăm ordonând să schimbăm drumul și s'o luăm spre sud. Nu erau încă două ore de când urmam această nouă direcție, când zărirăm pe mare ceva roșcat, care de departe ni se părea o corabie. Dar curând ne încredințarăm că nu era, Era un fel de plută în formă de catafalc. o piramidă mare de bârne ciudat legate între ele cu liane și frânghii primitive și forma un fel de cușcă plutitoare pe care avurăm curiozitatea s'o observăm mai de aproape. O sucitură de cârmă, și *Vesterras* veni aproape de ciudat de curioasa cușcă. Sub bârnele oblice, în centrul pardoselei plutei, se afla o cutie lungă verde, un sicriu încrustat cu pietre care străluceau în lumina asfințitului ca niște diamante, dar care nu erau și nu puteau fi diamante, căci prea erau mari. Sir Tabergsen ne ordonă firește, să aruncăm puntea cu cârlige, să desfacem bârnele și să urcăm pe bord cutia cea verde. Cât despre noi atâta așteptam — căci și noi nu mai puteam de curiozitate să știm ce conținea lada.

Era grea și furăm nevoiți să ne slujim

de macara. Când fu pe punte, o deschise-
răm, Era un sicriu. Înăuntru se afla un
mort, un om care nu era nici un Japonez,
nici un chinez, nici un Mongol, nici un Ma-
laez. Și nici Negru sau Alb: un om dintr'o
rasă necunoscută. Era îmbrăcat într'un fel
de rochie lungă de fibre vegetale roșii
și galbene cu niște țepi ca niște undrele de
tricotat de lungi, iar în cap avea un fel de
castron de cositor bătut în pietre străluci-
toare ca acelea depe sicriu. Sir Tabergsen
era încântat de descoperirea aceasta.

Trebue ca există pământ în apropiere, ne
spuse el, să încrucișăm pe o rază de cinci-
zeci de mile și să căutăm să-l zărim. Și chiar
dacă nu-l găsim, rămân măcar cu sicrul și
cu mumia aceasta, care vor îmbogăți mu-
zeul meu. Cine știe de câte zile, săptămâni,
de câte luni poate, se plimbă piramida asta
pe mare?

Rămășițele piramidei le lăsarăm în voia
valurilor. Mâncarăm apoi bine și veseli, vor-
beam numai despre ciudățeniile găsite pe
mare și era mândri din cale afară că vom
descoperim o insulă necunoscută de geografi

Oamenii de quart făgăduiră să fie cu ochii
în patru și mă dusei să mă întind în hama-
cul meu. Dormeam de nu știu câtă vreme,
când fui brusc trezit de o durere vie în
umăr... Fusesem înțepat de cineva — și des-
chizând ochii, văzui la lumina lămpii pos-
tului pe acest cineva depărtându-se: *Era*
mortul! Da, omul din sicriu, omul cu rochia
în galben și roșu! La început înghețai
de groază. Apoi dădui să mă scol, ca să dau
fuga să-mi trezesc camarazii... Imposibil să
fac cea mai mică mișcare. Eram ca bătut

în cuie, pironit de hamac, nu alta! Și nici de strigat nu puteam. Incepeam să am arsuri în gâtlee și pe limbă mi se părea că am o sută de Kilograme... Și peste puțin timp mi-am pierdut și cunoștința. Mai mult nu știu decât că în momentul când mi-am revenit în simțiri, eram într'un pat la spital, și patru marinari depe *Vesteras* erau îngrijiți în aceeaș sală, tot de paralizie.

— Haida-de! spuse Marc.

— Domnule, strigă marinarul, să mă trăznească pe loc Domnul Sfânt dacă mint măcar cu o silabă!

— Lasă, lasă, îl zeflemisi Tabergsen-fiul, știi prea bine că n'are să te trăznească. Ai imaginație, Halms, ce să zic. Adevărul e însă mult mai simplu și faci rău că nu mărturisești că l-ați ucis pe tata.

— Domnule Marc! striga Halms.

Pe d-ta te-aud vorbind așa?

— Dă-ți seama, urmă Marc, că dacă ceace pretinzi este adevărat, atunci „strigoii” d-tale ar fi fost găsiți pe yacht. L-a văzut cineva?

— Nu, spuse directorul.

— Și cosgiugul acela verde, unde-i? întrebă Marc.

— Nu știu nimic, răspunse șeful echipei.

— Nimeni n'a văzut nici acest sicriu verde, declară directorul.

Garlier, care asistase în tăcere la această scenă, luă cuvântul.

— Totuș, domnilor, după toate aparențele omul acesta este sincer.

— Și-a ratat vocația, spuse Marc, era, născut pentru teatru.

— Dați-mi voie, spuse inventatorul. aspectul mării, scânteile țâșnite din macara, greutatea în manevrarea mașinilor, toate astea s'au petrecut în `acea regiune spre care ți-am mai vorbit, domnule Tabergsen: în regiunea polului.., Îți declar nu numai că sunt convins de accentul de sinceritate cu care se exprimă omul acesta, dar și că ciudățeniile pe care ni le relevă, îmi întăresc convingerea că se poate — era să spun trebuie, ca ipotezele mele să se confirme.

— Dv., domnule, spuse Halms lui Garlier sunteți un om! Știți să ceteți în suflet și în inimă. Dv. mă credeți. Mulțumesc. Tare răbdător trebuie să fiu ca să nu-i strâng de gât pe cei ce m'acuză că mi-am ucis stăpânul! În felul acesta chiar că pot deveni criminal? Imi vine să sugrum pe careva! Sunt nevinovat! nevinovat! Cei ce se îndoiesc de nevinovăția noastră sunt chiar ei ticăloși sau nebuni!

— O să fii spânzurat, spuse Marc, și complicități d-tale la fel. Sunt lămurit acum. Justiția să-și urmeze cursul! Să răzbune moartea tatălui meu! Domnule director, puteți trimite pe acest individ înapoi în celula lui, noi o să vă cerem permisiunea să ne retragem.

La un semn al directorului, doi gardieni îl scoaseră pe Halms afară din birou, în timp ce Marc și Garlier își luau ziua bună de la funcționar. Se'ntoarseră pe jos în port, aproape fără să-și vorbească, căci cu prilejul interogatorului lui Halms, surda antipatică care-i despărțea, se precizase. De mai multe ori în timpul lungului drum pe care-l făcuseră pe Dabir, Garlier îl surprinsese pe Marc Tabergsen exprimându-și niște sentimente

care nu erau de loc ale unui fiu iubitor. Pe de altă parte, inteligența și sinceritatea tânărului inventator pricinuseră de multe ori griji aventurierului.

— Hotărît c'am făcut rău întovărășindu-mă cu individul acesta, își spunea Marc. Iscusit și subtil cum e, e capabil să-mi descopere jocul și să mă împiedice să-mi joc cartea. Pe deasupra, bănuiesc că e îndrăgostit de sora mea, sau mai curând că se pregătește să-i facă Elenei curte ca să puie mâna într'o bună zi, pe zestrea ei. Am dat nu de un asociat, ci de un concurent și de un spion. Atenție, n'am deloc de gând să pierd o partidă așa de bine începută.

CAPITOLUL V.

Tot mergând cu Garlier, sinistrul personaj rumega aceste gânduri și altele la fel. Garlier era foarte emoționat de cele ce auzise. Ajunseră curând pe cheiu și urcară pe bordul lui *Dabir*.

Elena care aștepta cu nerăbdare întoarcerea lor, îi zări și fugi în întâmpinarea lor.

— Ei ce se aude? întrebă ea.

— Ne-am dus la spital, spuse Marc, și apoi la închisoarea unde sunt încarcerați mateloții. Merită ștreangul.

— Ah! strigă tânăra fată, luându-și capul în mâini, tata e mort?

— Nu, domnișoară, spuse Garlier, eu nu sunt de părerea fratelui Dv.

Elena ridică atunci capul și-i se uită în ochi.

— Imi place cum vorbești, spuse ea,

— Dă-ți seama, spuse Marc zâmbind surorii sale, că nu țin deloc la părerea mea.

Sunt convins că tatăl nostru a fost asasinat de marinari, aş fi însă fericit dacă mi s'ar dovedi contrariul.

— O să-mi dau toată silinţa, dacă-mi dai voie, spuse Garlier.

— Cum dacă-ţi dau voie? Dar nu cer decât asta, îl asigură Marc, şi o să-ţi dau toate posibilităţile de reuşită! După părerea d-tale, la polul X se găseşte cheia enigmei?

— Exact.

— Am să-ţi fac o propunere şi pe urmă să-mi spui şi d-ta dacă nu sunt băiat bun, spuse Marc; pun la dispoziţia d-tale yachtul *Vesteras*, Te poţi instala acolo cu aparatul d-tale şi cu şase oameni. Yachtul o să-l comanzi d-ta şi o să navigăm paralel; vei avea însă toată libertatea de acţiune, iar noi vom fi martorii cercetărilor d-tale, te vom ajuta la nevoie, iar la sfârşitul explorării, vei hotărî d-ta însuşi, dacă trebuie sau nu să conchidem că sir Tabergsen a murit. Se poate mai bine?

Garlier nu-şi dădu seama ce cursă ascundea propunerea asta.

— N'am niciun motiv să refuz, spuse el; dimpotrivă, Dar *Vesteras* nu e el imobilizat aici de autorităţi? O să putem dispune de el?

— Yachtul ne aparţine, surorii mele şi mie, căci pentru orice om cu toate minţile, ierta-ţi-mă că mă exprim atât de brutal, tatăl nostru nu mai e pe lumea asta. Voi face mâine demersurile necesare, şi vom pleca aşa cum am stabilit.

Tocmai atunci sună clopotul anunţând masa de seară. Cu toate că nu-i era foame, Elena se așeză la masă. Marc mănăcă cu poftă. Garlier, magnetizat la gândul că va

porni în curând spre polul X, își reamintea lucrările lui științifice și rumega în gând cifra.

— O sută șaizeci și unu grade longitudine est și unsprezece grade latitudine nordică, murmură el ; pe acolo trebuie să fi descoperit ei sicriul plutitor... Și deoarece „mortul“ nu era mort. nimic nu ne împiedică să credem, nici sir Tabergsen nu e.

După masă, Marc se retrase sub pretext că-și simțea capul cam greu. De fapt se retrăsese în cabină ca să stea de vorbă cu Leopoldo Peters.

— Faptul merge cât se poate de bine, spuse el în șoaptă. Halms, Kelb, Freddy și ceilalți doi n'au să scape de ștreang. Puțin împotă dacă povestea lor cu pluta, cu scriul și cu înțepătura e adevărată. Tatăl meu s'ar fi întors, dac'ar fi trebuit să mai reapară între cei vii. L'am hotărât în astăseară pe Garlier să se instaleze pe yacht, noi o să-l însoțim o bucată de drum, apoi o să ștergem putina... *În ce privește restul, mă pot bizui pe tine.*

— Da, stăpâne, spuse infamul Lepoldo, dacă pot conta pe prima mea.

— O s'o primești în Suedia, când o să pun mâna pe moștenire, ne-am înțeles, ți-am făgăduit, ți-am jurat. Aibi numai grijă să lucrezi fără martori când va veni momentul.

— O! zâmbi Peters, fii pe pace.

În timp ce avea loc acest dialog criminal, pe puntea *Dabi-rului*, Elena și cu Garlier stăteau unul lângă altul și discutau despre expediția pe care aveau s'o întreprindă. Tânărul vorbea despre nădejdlile lui, despre încrederea pe care o avea că metalofonul lui îi va semnala prezența vreunui con-

ținut pe care să fi abordat sir Tabergsen...

— Imi pun toată încrederă în dv., spuse Elena cu o voce emoționată. Imi iubesc atâtă tatăl! Dac'ați ști!

Tânăra își povesti viața. Mama ei, franțuzoaică, murise de febră tifoidă, pe când Elena n'avea decât trei ani. Sir Tabergsen își crescuse fetița cu o grijă și cu o dragoste pe care ea n'avea s'o uite niciodată...

— Nimeni n'o să mă iubească cum mă iubea, cum mă mai iubește el, — căci nu vreau să cred că n'o să-l mai văd—spuse ea.

Garlier simțea dorința să-i strige că se înșală, că cineva, care nu era departe, o iubea cu patimă. Nu îndrăznea totuș să-și exprime această dragoste puternică.

— Dece dați din cap? îl întrebă Elena puneți la îndoială ceeace spun?

— O! nu, zâmbi el, vă cred.,. Dar sunt lucruri pe care nu pot să vi le spun.,. de care poate o să vă dați seama cândva.,. dacă împrejurările o să vă îngăduie...

Mărturisirea care-i ardea buzele, străbătea prin aceste cuvinte care numai în aparență erau misterioase.

Elena le înțelese perfect sensul și fu oarecum mirată. Niciodată încă, dela plecarea lor din Marsilia, atitudinea și limbajul lui Garlier nu lăsaseră să se presupună că era îndrăgostit. Fata își mai dădea seama că această destăinuire n'o supăra deloc. Garlier era bine făcut, inteligent, loial, curajos.

— În așteptarea acelei zile, spuse ea dați-mi voie să mă retrag în cabina mea. Emoțiile de azi, m'au cam zdrobit, și simt că am mare nevoie de odihnă,

Intinse tânărului mâna. El o luă și

strânse poate ceva mai mult decât în celelalte seri.

— Noapte bună, domnișoară...

Se uită în urma ei până o văzu dispărând pe după puntea comandantului, apoi se gândi iar la strania dispariție a lui sir Tabergsen.

— Cine știe, își spuse el, dacă n'aș putea descoperi pe *Vesteras* vreun indiciu oarecare, care să mă pue pe calea cea bună?

De fapt, nimic nu-l împiedica să se ducă pe yacht și să-și înceapă îndată explorarea. Se convinse că avea în buzunar lampa electrică, și hotărî să coboare în cea mai mică dintre cele două bărci care se legăneau încetișor lângă vas, Garlier își dădu drumul pe scara de frânghie prin care se ajungea la barcă, și desnodă otgonul care o ținea de vas. Apoi începu să vâslească pe întuneric, strecurându-se fără prea multă stângăcie printre vasele ancorate ici și colo în port. După douăzeci de minute deasemenea acrobații nautice, ajunse, la yacht. Căută pe dibuite o frânghie, se agăță de ea ca să-i încerce rezistența, și văzând că e solid legată de *Vesteras*, se cățăără pe ea.

Tânărul inventator era vânjos și sprinten. Intr'o clipă fu pe puntea yachtului... Când să aprindă lanterna, i se păru că aude în stânga, un sgomot neașteptat. Cineva umbla parcă nu departe de locul unde se afla Garlier.

Să fie un hoț pe care l-am deranjat în mijlocului lucrului? își spuse tânărul.

Apucă din instinct revolverul pe care-l purta la el, și se îndreptă spre partea de unde venea sgomotul. La o cotitură, se găsi

deodată față în față cu un om ale cărui trăsături nu le putea deosebi, căci omul acesta era cu spatele spre un proiector care lumina rada. Fâșia de lumină a acestui proiector lumina însă fața lui Garlier.

— A! domnule! domnule! spuse omul.

Exlamația aceasta exprima mai degrabă uimire decât dușmănie.

— Mâinile sus! porunci totuși Garlier în dreptând spre el țeava revolverului

Omul ridică iute mâinile în sus și spuse

— Te recunosc! Ai fost astă-seară la închisoare cu d. Marc Tabergsen... Ești cel pe care doream cel mai mult să-l întâlnesc... Eu sunt Halms, șeful echipajului... Da domnule, am evadat din celula mea... Un prilej nesperat. Gardianul a uitat să încuie ușa după ce mi-a adus fertura de orez și apă. Era să-mi rup oasele, Aș fi făcut orice ca să te gădesc fără să atrag atenția absolut nimănui... Am noroc, văd. Sunt nevinovat, domnule. Nu numai pentru ca să scap de pedeapsă am fugit, ci și pentru ca să dovedesc că s'au înșelat și în privința mea și a tovarășilor mei. O rugămintă am domnule : ascunde-mă undeva.

— Să te ascund? unde și cum, dragul meu? spuse Garlier. Îți închipui doar, că de îndată ce se va fi descoperit evadarea, vor porni în căutarea d-tale, și prima grijă a polițiștilor va fi să vină aici, unde, cum era și natural, te-ai gândit să te refugiezi.

— Dar dac'am pleca de aici, întrebă Halms.

— Da, dar asta se va întâmpla cel mai devreme mâine. Și d-ta trebuie s'o pornești în larg chiar acum. Mi-ar părea foarte bine să te primesc pe *Vesteras*, mi-ai fi chiar de

mare folos. Dar abia mâine îi voi lua conducerea. Până atunci locuiesc pe *Dabir*, ca și d. Marc Tabergsen și sora lui Elena.

— Atunci dă-mi voie să iau barca cu motor a yachtului. Cu ajutorul ei voi ieși din port, mă voi duce să vă aștept în largul mării și începând de mâine voi pândi trecerea d-tale...

— Ne-am înțeles, spuse Garlier.

— Nici nu-ți poți închipui, domnule ce nenorocire e să fi nevoit să fugi ca un vinovat, când ai conștiința curată!

...Barca e la pupă. Pot îndrăzni să te rog să mă ajuți s'o cobor în apă.

— Haidem, spuse tânărul.

Nu făcuseră decât vreo douăzeci de pași, ca să ajungă la partea dinapoi a lui *Vesteras*. Acolo, Halms se cutremură din tălpi până'n creștet:

— Nu mai e aici!

Halms și Garlier, rămaseră nemișcați, pe bordul lui *Vesteras*, în fața celor două suporturi goale ale bărcii.

— Nu văd decât o singură soluție, spuse inventatorul, să te conduc la micul vas cu pânze legat cu otgonul de *Dabir*; o să fugi cu el. Asta nu schimbă cu nimic programul. decât numai că va trebui să tragi pânzele și că nu vei putea înainta așa de repede cum ai fi mers cu o barcă cu motor.

Mâine. când *Dabirul* va pluti alături de *Vesteras* o să înapoiezi vasul proprietarilor lui legitimi.

— Da, spuse Halms, planul !e bun. Să plecăm fără să mai pierdem o clipă!

Cei doi oameni se întoarseră spre mijlocul yachtului și cu ajutorul cablului care

le slujise la urcare, coborâra pe rând în luntre. După zece minute ajunseră fără zgomot lângă șalupa cu pânze. Halms sări înăuntru, apoi se aplecă peste bord și strânse mâna lui Garlier.

— Mulțumesc și la revedere, spuse el în șoaptă.

Înainte de a se urca din nou pe *Dabir*, inventatorul ținu să vadă șalupa lui Halms depărtându-se încet în noapte... Abia când pânza nu se mai zărea porni Garlier spre cabina lui...

A doua zi, dis-de-dimineată, pasagerii de pe *Dabir* fură treziți de exclamațiile furioase pe care le scoteau mai mulți oameni deodată. Erau bucătarul vaporului și ajutoarele lui, care constataseră absența șalupei cu pânze, legată solid la locul său de ei cu o zi înainte.

— Pusesem înăuntru toate proviziile pe care le cumpărasem la piața chinezească, strigă bucătarul-șef, sunt pirați în port! Să plecăm cât mai repede din portul acesta blestemat!

Garlier, care își închipui de pricinile zarvei acesteia, se îmbracă în grabă. Puțin după aceea apăru și Elena, apoi Marc Tabergsen Garlier luă pe fată deoparte și-i povesti întâlnirea de pe yacht. Elena aprobă în totul procedarea tânărului.

— Vă rog însă să păstrați acest mic secret pentru dv. și să nu-l destăinuiți fratelui dv. Mi se pare pornit, pe nedrept pornit, împotriva lui Halms și ar fi în stare să informeze poliția ca să pună mâna pe el. Când îl vom lua pe Halms pe bord în larg, situația va fi alta.

Îndată după masă, Marc Tabergsen se duse la căpitanul portului ca să-i ceară autorizație de a dispune în mod liber de yacht. O obținu fără nicio greutate, îndată ce plăti anumite taxe.

Imediat Marc se întoarse pe *Dabir*, și-i spuse lui Garlier cu o amabilitate prefăcută:

— Dragul meu, poți oricând da ordin să-ți se transporte aparatul și bagajele pe bordul lui *Vesteras*. Sora mea și cu mine rămânem pe *Dabir*, dar asta n'are nicio importanță de vreme ce vom naviga împreună și ne vom putea întâlni oridecâte ori vom dori.

L-am rugat pe Solvani să-ți cedeze un mecanic, un fochist și șase marinari. Iar d-ta devii comandantul yachtului.

Garlier ar fi preferat, firește, de mii de ori să rămână lângă Elena. Dar oare nu ca s'o cucerească pe ea, primea el acest jumătate de exil? Și apoi, avea s'o vadă în fiecare zi, fie chiar de departe. Era chiar în interesul expediției să lase pe câtva timp dragostea pe planul al doilea...

— Îți mulțumesc, spuse el lui Marc, și sunt de acord cu tot ce ai hotărât.

Cu precauțiuni nesfârșite, trei oameni transportară metalofonul lui Garlier pe bordul lui *Vesteras*. În timpul acesta fochistul încălzea cazanele. Când totul fu gata, când vasul avu suficiente provizii de alimente și de apă dulce, Garlier dădu el însuși semnalul de plecare. Sirena yachtului, care nu mai scosese un sunet de zile, sfâșie aerul cu vocea ei răgușită; cea a lui *Dabir* îi răspunse, și cele două vase ridicară aproape în aceeași clipă ancora...

CAPITOLUL 6

Garlier, înarmat cu un binoclu, inspecta orizontul căutând să descopere șalupa pe care fugise Halms, fostul șef al echipajului.

— De noaptea trecută, când a plecat, și până acum, a făcut de bună seamă o bună bucată de drum. Ce păcat că am plecat dela Tainan abia la cinci seara! Curând o să se facă întuneric și bietului Halms o să-i fie din ce în ce mai greu să ne zărească.

Intr'adevăr, noaptea se lăsa cu repezi-ciune. Oamenii de quart aprinseră și pe *Vesteras* și pe *Dabir* luminile reglementare, Și înaintarea spre est continuă, regulată și monotonă. Cu viteza aceasta, observațiuni interesante n'avea să poată face înainte de cinci-șase zile. Cu toate acestea, Garlier făcea dese inspecții la aparatul lui detector. Ii pândeau și cele mai mici oscilații și nu-și lua ochii dela arătătorul metalofonului decât ca să se gândească la Elena...

— Sunt în preajma ei, murmură el, și totuși inima mi-e strânsă ca și cum aș fi despărțit de ea printr'o depărtare imensă... Și de fapt, când mă gândesc nu găsesc decât motive de fericire. Atunci de ce nu mă pot apăra de presimțiri negre? Dece sunt atât de neliniștit? Marea e calmă; s'a lăsat, ce e drept, o ceață ușoară care ne ascunde momentan luminile depe *Dabir*, dar mâine vasele au să strălucească iarăși, și mâine am s'o văd iar pe cea pe care-o iubesc... Cât despre bietul Halms, încep să mă tem să nu se fi rătăcit!

Pendula salonului lui *Vesteras* bătea mie-

zul nopții. Lui Garlier nu-i era somn, dar nevoia de a-și menaja forțele pentru bătăliile viitoare cu marea și poate și cu oamenii, îl sfătuia să se ducă la odihnă,

A doua zi de dimineață, fu deșteptat de niște bătăi puternice în ușă. Sări din pat și se duse să deschidă. Se aștepta să i se anunțe că fusese întâlnită o șalupă cu pânze depe care un om făcea semnale.

— Domnule, spuse unul din marinari ducând mâna la beretă, *Dabir-ul* nu se mai vede.

Garlier își puse ceva pe umeri și eși valvârtej din cabină. Pe punte se adunase întreg echipajul.

Garlier întrebă pe omul de quart:

— Cine a fost de serviciu înaintea d-tale?

— Charlet.

Marinarul Charlet făcu un pas înainte și spuse:

— Cât timp am fost de quart, a fost o ceață așa de groasă încât îmi venea să cred că e fum.

— Dece n'am fost anunțat?

— Credeam că nu merita să vă sculăm pentru ceva atât de obișnuit; nu ne dăduserăți niciun ordin în acest sens...

— Dar sirena, de ce n'ați pus-o în funcțiune?

— Așteptam să dea *Dabir* semnalul; dar sirena lui tăcea.

— Și sunteți siguri că am păstrat direcția cea bună?

— Ah! domnule, spuseră cei doi cârmaci care făcuseră cu schimbul, n'am deviat nici măcar un deget!

— Atunci să se fi rătăcit *Dabirul*?

Marinarii ridicară din umeri.

Garlier era nedumerit și consternat. Nici nu-i trecea prin gând să ducă mai departe singur o expediție la care trebuia să participe și Marc Tabergsen și Elena, Destul că-l pierduse pe Halms. Dar încotro să se îndrepte ca să regăsească vaporul? Spre nord? Spre sud? Dar oare nu suferise *Dabir* vreo avarie, și în cazul acesta nu era cel mai nimerit să se întoarcă îndărăt.

Tânărului nu-i venea însă să creadă că în caz de pană, *Dabir* n'ar fi lansat semnale de alarmă către *Vesteras*. Prin urmare vaporul își continuase drumul...

— Era la babord, își spuse Garlier, mergea cu aceeași viteză ca noi. Inspre nord trebuie așadar să ne îndreptăm — și încă cu toată presiunea.

Și după puțin timp, yachtul spinteca valurile cu viteza maximă.

Așa navigară toată dimineața. Depe catarg, un marinar cerceta neîncetat orizontul cu o lunete, dar totul fu zadarnic. *Dabir* rămase nevăzut.

În inima lui Garlier se strecura teama. Nu cumva vaporul se scufundase brusc în urma unei catastrofe pe cât de misterioasă, pe atât de rapidă? Dramele mării sunt uneori atât de fulgerătoare! Vrând să spere în ciuda tuturor aparențelor și preferând să creadă că greșise direcția, tânărul ordonă să se îndrepte linia de plutire spre sud-est.

Până seară, yachtul înghiți alte mile. Dar oceanul rămânea pustiu, și noaptea se lăsă fără ca vaporul căutat cu atâta îngrijorare să fi fost zărit. Garlier umbla nervos pe pun^{te}

în lung și'n lat. Deodată se prezentă înaintea lui un fochist.

— Scuzați-mă domnule, spuse el salutând, dar trebuie să vă semnalez că ardem grozav de mulți cărbuni de azi dimineață și că dacă urmăm așa, în curând va trebui să ne aprovizionăm cu combustibil.

Garlier tresări. La asta nu se gândise.

Așadar dispariția neașteptată a lui *Dabir* silea yachtul să se întoarcă mai devreme într'un port. Inventatorul consultă hărțile maritime din cabina de comandă, determină poziția vasului și ajunse la concluzia că trebuia să se îndrepte spre Albay, mic port din insula Luçon din arhipieleagul Filipinelor.

Mai aveau cărbuni pentru cinci zile și provizii pentru trei — tocmai bine ca să poată ajunge.

Șaizeci de ore de navigație aduseră pe *Vesteras* în apropiere de Albay, Recifurile făceau intrarea în radă anevoioasă dar un pilot local ajută pe călătorii noștri să evite orice primejdii. În orășel, Garlier găsi provizii din belșug; își și strânse o provizie de conserve și de legume proaspete. Dar cu cărbunele nu merse așa de ușor. Singurul negustor care avea această marfă, avea numai un stoc foarte slab și cerea un preț așa de mare pe tona de cărbuni, încât banii de care dispunea Garlier mulțumită generozității Elenei nu i-ar fi ajuns.

— Vom face ocolul insulei cu ajutorul pânzelor și vom cumpăra cărbunii la Manila. Chiar și după aceea tot vom utiliza pânzele cât des vom putea, ca să economisim cărbunii.

De fapt mai avea un motiv să se ducă la

Manilla: speranța că va găsi acolo vești despre *Dabir*, a cărei bruscă dispariție îl neliniștează mai mult ca oricând.

— Cu cât stau și mă socotesc, cu atât ajung la convingerea că nu poate fi vorba decât de un naufragiu sau de fugă... Dar de ce m'or fi părăsit în mijlocul drumului? Prea e de tot absurdă ipoteza asta! Atunci naufragiu?

Garlier se înfiora și respingea cu groază această presupunere.

Și avea dreptate. Se înșela numai când spunea că ideea unei fugi e absurdă.

Căci *Dabir-ul* făcuse pur și simplu calea întoarsă.

Când se despărțise de Garlier și-l instalase pe *Vesteras*, Marc Tabergsen avea planul lui, un plan criminal pe care nu-l comunicase nimănui afară de Leopoldo Peters.

Din momentul când obținuse autorizația de a dispune de yacht. evitase orice prilej de a sta mai mult de vorbă cu sora lui și cu căpitanul.

La ora cinci. sub pretextul oboselii și a unei mari dureri de cap, lipsise din sufragerie, lăsând pe sora lui să mănânce numai cu căpitanul Solvani, secundul lui, Cardini și cu mecanicul șef.

Tânăra fată se duse curând la culcare. Fratelui ei nu-i era somn. Masa rece, pe care i-o servise în taină Leopoldo, îl săturase și acum urmărea prin ferestruica cabinei lui luminile depe *Vesteras*...

De câteva minute, ele se vedeau mai puțin clar... Se ștergeau... Curând dispărură... Marc fu cuprins de o bucurie sălbatecă.

— Cerul mă protejează! strigă el bucuros, e ceață!

Profitând îndată de o împrejurare care-i servea atât de bine scopurile, aventurierul se urcase pe punte, și urcase apoi pe scara de fier ce ducea la puntea comandantului. N'avu de făcut decât câțiva pași și intră în cabina de sticlă în care se găseau atunci Solvani și cărmaciul.

Auzind sgomotul făcut de Marc la intrarea în cabină, căpitanul se întoarse.

— Tot cu durere de cap? Sau ți-e mai bine? întrebă Solvani.

— Două aspirine și un somn de câteva ore au dat'o gata. Veneam să te anunț că schimbăm direcția. Cât e ceasul?

— Douăsprezece fără un sfert, spuse Solvani.

— Da, schimbăm direcția după programul stabilit cu Garlier.

Cârmește-o spre Singapore, căpitane, ne întoarcem în Europa.

Solvani făcu un gest de mirare!

— Socoteam c'o să întovărășim yachtul, spuse el, auzisem de-o anchetă...

— Ancheta e terminată, declară Marc. Tatăl meu a fos asasinat. ucigașii vor fi condamnați și executați. Garlier, care-i un savant, a plecat mai departe spre est pe *Vesteras*, numai ca să facă niște experiențe de electromagnetism, într'o regiune a oceanului Pacific. în care eu n'am ce face și nici nu mă gândesc măcar să mă duc.

— Foarte bine, se'nclină căpitanul. Dacă înțeleg bine, ne'ntoarcem la Marsilia?

— Exact.

Trecu doar timpul cât să dea ordine câr-

maciului și *Dabir*, ascultător la comenzile cârmei, își schimbă complet direcția...

Marc nu mai putea de bucurie. Se'ntoarse în cabina lui, se desbracă. se culcă și adormi deastădată ca după o victorie.

A doua zi, pe când se îmbrăca, auzi bătând la ușa lui. Se duse să deschidă și o văzu pe Elena.

Tânăra avea trăsăturile descompuse de uimire.

— Nu se mai zărește yachtul! strigă ea.

Primul ei drum, după ce se sculase, fusese să se urce pe punte și să caute cu privirea pe *Vesteras*... Nezărindu-l, cu toate că era senin, ea alergase la fratele ei să-i strige uimitoarea veste.

— Firește că nu se mai vede, zâmbi Marc.

— Și ție ți se pare firesc? spuse fata.

— Dar bine, dragă surioară, răspunse aventurierul, de vreme ce *Vesteras* se îndrepta într'o parte și noi în alta, e firesc să ajungem la un moment dat să nu ne mai vedem, nu-i așa?

— Cum adică se îndreaptă yachtul într'o parte și noi într'alta? tresări Elena,

— Ei asta-i, spuse Marc, nu ți-a spus nimic Garlier?

— Mi-a spus că vom naviga împreună.

— Da, câteva ore, până ne încredințăm că manevrarea lui *Vesteras* merge bine... Dar Garlier n'a vrut să ne expună primejdiilor unei explorări care poate fi plină de surprize de temut. Il aprob pe deplin. Noi mergem la Singapore, unde va veni și el decum va sfârși de experimentat faimosul lui metalofon și se va fi convins de imposibilitatea de a găsi viu pe tata. Știi, Elena,

nu-mi intră în cap cum de nu ți-a suflat un cuvânt despre toate astea! Se poate să nu fie el decât un simplu excroc, care vrea să fugă cu yachtul nostru ca să-l vândă în vreun port american?

— O! protestă fata, îl calomniezi, Marc!

— Ar fi de dorit să ai dreptate, zâmbi mios banditul. În orice caz însă asta arată că e în stare să se prefacă. Ne vom vedea cu Garlier la Singapore... sau ba, după cum e sau nu cinstit. Nu mai holba așadar niște ochi ca niște farfurii și fă ca mine: așteaptă desfășurarea evenimentelor.

Elena era buimăcită. Cu firea ei deschisă și sinceră nu-și închipuia că poate cineva minți în chestiuni de așa de mare importanță și asta o făcea să dea crezare fratelui ei. Și totuș sufletul fetei nu putea admite că acela pe care-l luase drept un om loial și viteaz, era în fond numai un ipocrit.

— Dece să se fi ascuns așa de mine? se întreba ea; ce interes ar putea el avea să mă inducă în eroare? A fost categoric: „Vom naviga împreună... Oare se temea să nu-i cer să mă ia cu el spre necunoscut, spre primejdii? Dar dacă i-aș fi propus asta, cu bucurie ar fi primit... Căci mă iubește; nu mi-a spus-o niciodată altfel decât cu privirea, dar capul mi l-aș da că inima lui pentru mine bate... Zău nu mai înțeleg nimic... Ah! de-am ajunge odată la Singapore și de s'ar întoarce Garlier!

În timp ce Elena se zbătea astfel în întunericul răspândit de Marc în jurul ei, Marc luă laoparte pe Leopoldo Peters:

— Acum e rândul tău, spuse el. Știi ce

ai de făcut, dacă vrei să încasezi cele o sută de mii de coroane.

— Las'pe mine, spuse ticălosul servitor. Pândesc, sunt numai ochii — lasă mă însă să aleg eu momentul potrivit.

— Dar negreșit înainte de Singapore!

— Fii fără grijă, înainte de Singapore. Și, dacă avem puțin noroc, chiar astăseară... De, cine are obiceiul să se plimbe seara singură-singurică...

— Știu. Ai mâna liberă.

Seara, după cină, Marc, Solvani și secundul trecură în salon, în timp ce Elena eși pe punte,

— Ce-ați zice, domnilor, de o partidă de bridge? propuse Marc.

Căpitanul și secundul adorau jocul acesta. Și după câteva minute de joc, nu mai aveau ochi și urechi pentru nimic altceva. Cât despre Elena, ea se dusesese la partea dinapoi a vaporului și stătea rezemată de parapet, cu privirea pierdută în depărtări. Se gândea la *Vesteras* și la Garlier și se trudea pentru a suta oară să descurce motivele care putuseră determina pe inventator să păstreze tăcerea asupra adevăratelor lui planuri... Deodată sări înspăimântată...

Un om ai cărui pași îi auzise în dosul ei și pe care-l crezuse unul din marinarii de serviciu, o înșfăcase în brațe și o ridicase în sus... Nefericita scoase un strigăt dar în aceeaș clipă se și simți asvârlită peste parapet și se rostogoli în gol...

Strigătul ei de groază se pierdu în zgomotul mașinilor și în găfâitul puternic al aburilor ce eșeau prin tuburile de eșapament...

Leopold își împlinise misiunea. O urmărise pe Elena încă de departe, se apropiase tiptil, tiptil, se năpustise apoi brutal asupra ei pela spate și o azvârlise în mare.

Apoi se aplecă peste parapet, desluși plescăitul înăbușit al unui corp care cade în apă, așteptă câteva clipe... și mulțumit că nu se mai auzea nimic, rânji fioros în umbră. Apoi se duse în salon unde Marc, căpitanul și secundul jucau încă.

— V'ați uitat țigările în cabina dv., domnule, spuse Leopoldo lui Marc, privindu-l fix. Vi le-am adus...

— Bine, mulțumesc, mormăi Marc înfrânându-și o tresărire de satisfacție. Pune-le pe masă.

Și a doua zi de dimineață, când căpitanul îl anunță cu toate menajamentele posibile, că sora lui dispăruse și că exista teama să nu fi căzut accidental în mare, Marc se arătă atât de îndurerat încât toți cei ce fură de față la desnădejdea lui fură înduioșați până la lacrimi.

CAPITOLUL 7.

Ticălosul nu-și manifestă bucuria decât când fu singur cu Leopoldo — și atunci încă, tot foarte discret.

Servitorul îi povesti cu deamănuntul drăceasca lui faptă.

— Locul era bine ales, adăogă el: departe de coastă (și ce coastă! Stânci ascuțite ca acele!), și niciun vas cât vedeai cu ochii — n'aveam deci ce să șovăi. Căzând dela înălțimea asta, desigur că a murit îndată; și chiar dacă n'a murit, îți închipui doar că o înotătoare obișnuită nu poate ajunge la țarm înot!

Marc își freca mâinile:

— Tatăl dispărut, sora *la fel*, își spunea el, a noastră, numai a noastră-i moștenirea cea grasă!

Se'nșela amarnic, căci Elena nu se'necase când căzuse în apă.

Desigur, atingerea aceasta fusese amețitoare. Dar întâmplarca, care-și are partea sa în toate dramele omenești, îngăduise ca nenorocita să execute, fără să vrea, un salt din cele mai corecte, ca depe trambulină. Brațele ei, întinse înainte, îi apărară capul. Și apoi era o înotătoare mult mai bună decât își închipuia mișelul de frate-său. Se putea măsura cu cele mai suple și mai rezistente atlete ale înotului.

Amețită încă, de neașteptata scufundare, numai instinctul de conservare o ajutase să iasă la suprafața apei... *Dabir* se tot depărta de ea, și Elena îi zărea massa mare și neagră profilându-se pe cerul înstelat și înțele-

gea că era cu totul de prisos să cheme un ajutor,

Inota deci, buimăcită, revoltată, întrebându-se dacă nu cumva fusese victima vreunui marinar înebunit brusc. Apoi, dându-și seama de primejdia în care se afla — singură, noaptea, în mijlocul oceanului, într'un loc aproape neumblat de pescari — fu cuprinsă de o frică groaznică. Hainele depe ea o trăgeau la fund.

N'avea nicio altă perspectivă decât să se menție la suprafață până când, părăsită de puteri, avea să fie nevoită să renunțe la luptă și să se lase să se scufunde.

— Sunt condamnată la moarte, își spunea Elena. Înainte de răvărsatul zorilor, am să fiu sleită de puteri și în timpul acesta, cine să mi vie în ajutor?

Atunci dece, în ciuda limpedei viziuni a unei agonii apropiate, biata Elena mai continua să dea din mâini sau din picioare? Pentru că ar fi fost o lașitate să se dea bătută; pentru că așa e omul: când devine vădit că nicio nădejde nu-i mai e îngăduită, începe să creadă fierbinte într'o minune, pe care o chiamă din toate puterile,..

Nebunie sau înțelepciune? Și una și alta. Elena începea să simtă mâinile înțepenindu-i, și cu cât mușchii o ascultau mai puțin, cu atât mai mult se îndârjea în ea dorința de viață. Inchise ochii, învinsă de obosală și de frig... Dar în clipa aceea simți o izbitură care o zmulse din toropeală. Crezând că dăduse de o stâncă. se simți galvanizată de o subită și mare speranță...

Nu o stâncă atinsese ea cu umărul, ci o bucată de lemn... Se încredință de aceasta,

dupăce pipăise câteva secunde... Mâinile îi bâjbâiau pe o bârnă uriașă noduroasă și alunecoasă... Gâfâind, cu sufetul la gură, se agăță de bârnă...

Era un noroc fără de margini! Acum nu mai avea nevoie să înoate ca să se ție la suprafață. Și putu chiar să se întindă pe bârnă și să se servească de ea ca de-o mică plută, cu condiția să nu facă nicio mișcare, căci ea să nu răstoarne barca de salvare pe care i-o trimetea norocul. Elena era sigură acum că va putea rezista până'n zori și la nevoie chiar mai mult. Nu pierdea nădejdea în vreun prilej de a semnala situația ei tragică navigatorilor care ar trece în timpul zilei prin acele meleaguri.

Situația ei cerea totuș o cheltuială de energie pe care o cunosc toți acei care trebuie să stea absolut nemișcați timp mai îndelungat. Frigul creștea mereu, îi crispa carnea și o amenița să capete o sincopă. Dar în curând răsări soarele, încălzi pe nenorocita, redându-i puterile și curajul. Și totuș abea ca prin vis, zări ea ceva mai târziu, o pânză albă pe mare... Pânza părea să se apropie. Și într'adevăr, se apropia. Acum, aproape de tot de Elena, era o barcă, la cârmă era un bărbat. Acesta văzu epava mai bine zis epavele, cea vie incleștată de cea inertă, și se grăbi s'o salveze.

Elena se simți ridicată și depusă pe fundul bărcii. Aplecându-se deasupra ei, omul scoase o exclamație.

— Domnișoara Tabergsen!

Oricât era de sdrobotită de oboseală, auzindu-se chemată pe nume, ea se cutremură de uimire.

— Mă cunoști? bolborosi ea, cine ești?

— Sunt Halms, domnișoară! spuse omul, Halms, șeful echipagiului depe *Vesteras*, uită-te bine la mine! M'ai mai văzut pe yachtul tatălui d-tale.

Elena tresări. Apoi leșină. Halms îi dădu o linguriță de alcool apoi o fricționă pe obraji cu batista lui muiată în apă... Tânăra își reveni.

— Fără ajutorul d-tale aș fi fost pierdută, spuse ea, îmi voi aduce aminte, crede-mă. Dar cum de-ai ajuns aici?

— Jumătate întâmplător, jumătate de nevoie, răspunse Halms. Știți desigur că am evadat din închisoarea din Tainan unde eram închis cu încă patru marinari depe *Vesteras* sub cea mai grozavă acuzare posibilă!

Eram acuzați că l-am ucis pe sir Iulian Tabergsen o acuzație idioată monstruoasă, dar protestele noastre cinstite nu fură primite decât cu zâmbete neîncrezătoare și ridicări din umeri. Am evadat deci. Am ajuns pe yacht, în port. Acolo am întâlnit un om tânăr, inteligent, dintr'o bucată, curajos, chiar acela care-l însoțea pe d. Marc, fratele dv. în seara în care a venit să ne vadă la închisoare. Nu-i știu numele...

— Edmond Garlier, spuse Elena.

— Fie, Edmond Garlier. Mă văzu, se interesă de mine, cu atât mai mult că tânărul acesta primește ajutorul meu în încercarea de a-l găsi pe sir Tabergsen. El mă sfătui se plec pe barca cu pânze pe care ne găsim acum, și să aștept pe *Vesteras* în larg. O pornii pe mare, așteptai dar în zor de zi zării două torpiloare japoneze care treceau la câteva mile. Poate că comandantii lor

aveau misiunea să viziteze vasele care treceau pe acolo venind dinspre port, și să se convingă că nu eram pe niciunul din ele. Fără doar și poate că între timp evadarea mea fusese descoperită și că autoritățile dăduseră peste tot alarma,.. Nu era momentul indicat să-l aștept pe *Vesteras*. Dealtfel, acesta nu putea părăsi Tainanul decât peste cinci sau șase ore., Trebui să fug în grabă. Fugii deci, cu ajutorul pânzelor, și scăpai din raza vizuală a torpiloarelor. Și iată că se pornește vântul de nord, cum rar am mai văzut și simțit așa ceva! Și iată că și un curent își adaogă puterea lui acelei a vântului și mă târăsc fără ca să mă pot împotrivi. În ziua aceea și în noaptea următoare, am înghițit distanțele, nu alta. N'aș putea spune ce drum am străbătut. Din fericire pentru mine erau — și mai sunt încă — alimente din belșug în barca mea. Când drăceasca ceea de briză, binevoi să se mai liniștească, eram prea departe de locul de întâlnire ca să mai sper să pot ajunge la timp și să mă imbarc pe *Vesteras*. Pe de altă parte, să mă întorc, însemna să mă expun să cad din nou în mâinile imbecililor care vor să facă din mine un asasin. Plutii deci în direcția sud-vest, care trebuia să mă ducă fără'ndoială undeva pe coasta indochineză, dar d-ta, domnișoară, par'că erai pe bordul vaporului cu care ai venit dela Marsilia cu fratele d-tale și cu d. Edmond Garlier ?

— Da eram... spuse fata, dar, cum vezi... nu mai sunt,

— Vaporul d-tale naviga paralel cu *Vesteras*,

— Nu ci se depărta de el.

Halms se scărpină pe după ceafă.

— De înțeles nu prea înțeleg, spuse el. Dar acum nu-i timp de întrebare, de stat de vorbă. Ce-i de făcut?

Elena, care-și recăpătase puterile, se ridicase de jos și se așezase pe una din bășalupei, voia tocmai să răspundă, când deodată tresări și-și trecu mâna peste ochi.

— Visez? întrebă ea. Ce să fie asta? la privește...

Halms întoarse capul în direcția arătată de fată. Dar tresări și el:

— *Vesteras!*

— Dacă nu e el, e în orice caz un yacht care-i seamănă mult, spuse Elena.

Pe fondul albăstriu al mării, un vaporeș grațios își profila silueta albă...

— Ba e chiar *Vesteras!* strigă marinarul, două coșuri înclinate ca acestea nu mai are alt vapor? Ah! imi vine inima la loc! *Vesteras e?*

Da, într'adevăr, *Vesteras* era. Pe puntea yachtului Garlier umbla încoace și'ncolo, îngândurat, nervos. La enigma dispariției lui *Dabir* se adăugau tot felul de dificultăți isvorite din această dispariție. Plecase dela Manilla dimineața. după ce se aprovizionase cu cărbuni și se hotărîse cu inima grea să se îndrepte spre acea parte din Pacific pe care o botezase „polul X“ Marinarul Denis, văzându-l cum umbla cu capul în pământ, îi spuse deodată:

— N'ați cautat dv. deunezi o șalupă cu pânze?

Garlier se opri brusc și se uită la Denis.

— Scuzați-mă, domnule, urmă marina-

rul, dar tocmai văd la tribord o șalupă cu pânze...

Garlier își îndreaptă privirea în direcția arătată de mâna lui Denis, și zări șalupa. Apoi, mașinal luă binoclul său marin...

Ei! dar asta e bine! strigă el de cum o duse la ochi ori îmi confund eu dorințele cu realitatea, ori omul din șalupă e chiar cel pe care voiam să-l găsesc!... Adică nu, cred că mă înșel: pe bord sunt două persoane, și omul nostru era singur... Ia te uită și d-ta: sunt doi, nu?

Garlier întinse binoclul marinarului, care-l luă și se uită prin el.

— Da, spuse el, e un bărbat și o femeie... Ne fac semnalele, domnule! Au arborat pe catarg un steguleț !

Garlier se încredință și el de lucrul acesta și dădu îndată ordine ca yachtul să se îndrepte spre barcă.

Vesteras se apropia repede de șalupă. Vă închipuiți bucuria ce-l cuprinse pe Garlier când recunoscă cu ajutorul binoclului pe cei doi pasageri!...

— Elena!... Halms!... Cum se poate o minune ca asta?

În curând șalupa, cu pânzele strânse se putu alătura de peretele yachtului. Halms și Elena se urcase pe bordul lui *Vesteras*! În bucuria lor vorbeau amândoi deodată. Garlier îi crezu nebuni. Trase pe față spre salon și-i strânse mâinile cu căldură și emoție:

— Ce s'a'ntâmplat? întrebă el; *Dabirul* a naufragiat? L-am căutat aproape două zile dearândul, și altă explicație a dispariției lui decât o catastrofă, n'am putut găsi...

— Așadar fratele meu m'a mințit? vibră Elena. Mă asigură că ai hotărât să te duci la polul X fără noi și că de aceea a dat el ordin căpitanului lui *Dabir* să schimbe direcția în miez de noapte și să se întoarcă în Europa.

— Minciună mai sfruntată n'am auzit! spuse Garlier. Fratele d-tale e un om cu două fețe și aveam dreptate să-l bănuiesc! Dar d-ta, dragă prietenă (îmi dai voie să-ți zic așa?) cum ai plecat depe *Dabir*?

— Am fost atacată pe neașteptate și aruncată în mare, declară Elena.

— O! exclamă indignat Garlier.

— Am avut însă norocul extraordinar de a mă putea găța de o bârnă plutitoare, adăogă Elena, apoi să fiu zărită de Halms, care m'a salvat.

— Nemai pomenit, găfâi inventatorul. Il cunoști pe omul care te-a atacat?

— Nu, era în spatele meu și agresiunea a avut loc pe întuneric.

— O să-l găsim! asigură Garlier, și atunci are să-și primească pedeapsa! Incep să văd limpede în jocul fratelui vostru... Dar iată-l pe Halms, vrea să-mi vorbească. Îmi dai voie?

Intr'adevăr, Halms era în picioare în dosul ușii cu geamlâc a salonului, arătând prin atitudinea lui că avea ceva important de spus. Garlier îl introduse în luminoasa încăpere. Și de acum fu înăuntru, Halms spuse:

— Domnule Garlier, soarta ține cu noi. Am remorcat bârna care slujea d-rei Tabergsen drept plută când am întâlnit-o. Și știi de ce mă interesa bucata asta de lemn? Pentru că e sculptată. *E una din bârnele din*

care se compunea piramida care conținea sicriul verde încrustat cu pietre strălucitoare, sicriul de care am vorbit la Tainan în fața directorului închisorii. Ai vrea s'o vezi?

— Mai întrebi! strigă Garlier, Numai decât!

Bârna fu ridicată pe bordul yachtului. Era într'adevăr acoperită de sculpturi ciudate: păianjeni monstruoși se învecinau pe ea cu șerpi într'aripați; măști omenești schimonosite alternau cu pești care aveau brațe și picioare!

— Iată o primă dovadă că povestirea noastră a fost adevărată, spuse Halms. Și dacă n'ai renunțat la expediția d-tale, sunt convins că în cursul ei vom mai culege și altele!

— Eu să renunț? protestă tânărul. Sunt hotărât mai mult ca oricând să ajung la polul X. Da, mai mult ca oricând...

Și rostind aceste cuvinte, Garlier o privea pe Elena.

— Vii cu mine? întrebă el.

— Cu d-ta merg și până la capătul pământului, răspunse ea.

Și Garlier înțelese că dragostea lui era împărtășită și de ea. Și inima i se umplu de o bucurie fără de margini.

CAPITOLUL 8

Orele ce urmară fură pentru cei doi tineri un fel de dumnezeiască înviere.

Reacțiunea lor sufletească față de criminalele încercări de a-i despărți unul de altul îi apropia mai mult decât mărturisirile cele mai dulci și de cât jurămintele cele mai înflăcărate. Și de altfel, simțeau amândoi o obligație morală de a nu da încă glas fericirii pe care o gustau; Căci nu știau încă dacă tatăl Elenei trăia sau nu și aveau amândoi suflete prea alese ca să riște să vorbească de dragoste înainte de a fi încercat posibilul și imposibilul pentru a sfâșia misterul dispariției lui sir Iulian Tabergsen.

A sosit momentul să aruncăm o rază de lumină asupra acestei dispariții.

Vă amintiți că, atunci când Garlier. și Halms, de-abia evadat, se întâlniseră seara pe neașteptate pe bordul lui *Vesteras*, ei descoperiseră cu uimire lipsa bărcii cu motor dela locul ei obișnuit.

Barca dispăruse dintr'o cauză pe care nici Garlier și nici Halms n'o puteau ști.

În noaptea în care marinarii depe *Vesteras* fuseseră înțepați în umăr și loviți de paralizie de omul cu rochia în roșu și galben eșit din sicriul deschis — căci într'adevăr așa se petrecuseră lucrurile — sir Tabergsen, care avea dese insomnii, nu dormea.

Îi era chiar așa de puțin somn după o zi atât de bogată în surprize, încât se întinse în pat îmbrăcat, și se pregătea să-și aprindă o pipă când auzi în dosul ușii cabinei, un fel de gâlgâituri ciudate...

Se sculase din pat, străbătuse cabina și

deschisese ușa. Dar când văzu ce era, nu-i veni să-și creadă ochilor...

În fața lui, sub razele albe ale lunii, „mortul” pescuit în mijlocul mării, umbla îngânând un cântec, ducându-și în spate sicriul? Sir Tabergsen îl văzu aruncând sicriul peste parapet, plecând apoi dealungul acestuia, dispărând o clipă și apărând apoi din nou, în brațe cu un marinăr inert pe care-l asvârli tot în mare,

O groază nebună îl cuprinse pe tatăl Elenei, făcându-l să scoată un strigăt înăbușit. „Mortul” se întoarse brusc, văzu pe Sir Tabergsen și se repezi la el... Tabergsen fugi, urlând de groază. Din câteva sărituri, fu în salonul yachtului, în care se încuie cu mișcări nervoase... Mortul, oprit de partea cealaltă a ușii, îl privea prin geamlâc.

Părea furios și răcnea cuvinte de neînțelese, care însemnau probabil: „Cu ce drept m'ai pus pe corabia ta și m'ai luat cu tine? Vreau să redeviu liber!”.

Lui Sir Tabergsen îi veni ideea să parlez cu sălbatecul și se sili să-l lămurească prin semne că nu-i voia niciun rău. „Strigoii” privea cu ochii holbați și cu nasul lipit de geam, și furia părea să i se calmeze treptat. Încurajat de acest început, Tabergsen merse mai departe. Ii arătă la lumina lămpilor pe care le aprinsese fotografia bărcii cu motor de pe *Vesteras* și-i o oferă să plece cu ea de pe yacht..

Într'un târziu sălbatecul parcă prinse ce voiau să-i spună gesturile tatălui Elenei. Dădu din cap afirmativ, mormăind... Tabergsen eși din salon. Nu știa că ciudatul și primejdiosul personaj, cum eșise din si-

criu, paralizase întreg echipagiul, și că din cinspezece oameni aruncase deja zece peste bord.

Tabergsen se duse la pupa yachtului și chemă pe marinarul care trebuia să fie de quart la tribord... Dar marinarul nu veni. Avea și dece!

Sălbatecul dădea semne de nerăbdare, Tabergsen îi făcu semn să împingă o barcă metalică, în timp ce el împinge o alta, Sălbatecul execută ascultător manevra...

Tabergsen se urcă în barca atârnată deasupra valurilor, și rugă tot prin senine pe sălbatec să facă și el la fel. Când acesta fu în barcă, nu-i mai rămase stăpânului yachtului de cât să pună în mișcare motorul, să sară pe puntea yachtului și să dea drumul bărcii,

Dar la primele duduiri ale motorului, sălbatecul tresări și-și pierdu echilibrul... În cădere, una din țepile rochiei lui intră în mâna lui Tabergsen. Durerea îi smulse un strigăt și-l făcu să piardă momentul de a sări pe puntea yachtului. Sistemul de alunecare al bărcii era deja declanșat... și barca-automobilă se desprinsese îndată depe dublul ei suport, atinse undele și porni ca o săgeată pe suprafața mării,

Tabergsen, paralizat, căzut în fundul yachtului alături de sălbatec, asista cu ochii holbați, dar nemișcat și neputincios de a reacționa în vreun fel, la această plecare bruscă a bărcii care se desparte de yacht. Acesta, a cărui elice nu încetase să se învâртеască dela începutul acestei drame ciudate, își ur-

ma drumul pe ocean. Fără căpitan și fără cârmaci...

„Inviatul“ scotea strigăte nearticulate și se cramponă de marginea bărcii, speriat de învârtirea helicei și de duduitul motorului.. Apoi, puțin câte puțin se liniștise. Atunci un râs îl zgâlțâise din cap până'n picioare, un râs ciudat lipsit de răutate, râsul unui primitiv care a trecut printr'o spaimă mare și căruia îi vine inima la loc.

Barca zbura cu toată viteza de care era capabilă. Abia după o oră și jumătate se opri motorul, din lipsă de benzină. Sălbatecul păru adânc mirat și începu să pipăie organele mecanismului de comandă... Abia pe urmă își aminti de Sir Iulian Tabergsen, îl ridică în brațe și-l culcă la partea dinapoi a bărcii... Nefericitul călător era tot sub efectul înțepăturii...

La ivirea zorilor, *Vesteras* dispăruse. Oceanul era pustiu. Vântul care bătea dela dud-vest împingea încet barca departe de srumul urmat de obicei de vapoare.

Se scurse așa o zi lungă. Cu toată paralizia, lui Sir Iulian începea să-i fie foame. În lada cu povizii erau niște biscuiți, dar cum să ajungă la ei, sau măcar să facă pe sălbatec să înțealeagă că acolo era de mâncare?

Abia în mijlocul nopții următoare își recăpătă Tabergsen puțin din facultatea de a se mișca. Asta îl bucură mult. Sălbatecul moțâia pe ladă. Târându-se până la prora bărcii, Tabergsen împinse puțin în lături pe tovarășul (sau pe dușmanul) lui, care-i făcu mirat loc...

Tabergsen deschise anevoe lada, scoase doi biscuiți și dădu unul și sălbatecului care-l luă și-l pipăi... Abia când văzu, la lumina lunii care lumina de câteva minute marea, pe Tabergsen mâncând, se decise și el să mănânce. Și rezultatul fu un șir de gâlgăituri de plăcere: Biscuitul îi plăcea grozav.

Dar frigul mușcător al nopții începuse să-l cam pătrundă pe Sir Iulian. Plecarea lui depe yacht fusese atât de neprevăzută, încât nu-și luase nici o haină mai groasă. Cât despre sălbatec, avea rochia lui mare și grea... Tatălui Elenei îi veni în clipa aceea o idcie.

În fundul lăzii cu provizii era un butoiăș cu coniac.

Tabergsen luă un pahar, îl umplu cu coniac și-l întinse misteriosului personaj.

Omul mirosi conținutul paharului... Momit de aroma coniacului, bău. O dușcă, apoi încă una... Când paharul fu gol, plescăi din limbă cu o satisfacție fără de margini, și prin gesturi, ceru din nou alcool. Sir Tabergsen se grăbi să-i toarne o nouă porție. Deastă dată, sălbatecul goli paharul dintr'o sorbitură.

Era mai mult decât trebuia unui om ne-deprins ca să se'mbete. Incepu să cânte cât îl ținea gura, apoi vocea începu să-i slăbească și veni o clipă când căzu beat mort, cu ochii întredeschiși, lângă Sir Tabergsen care puse imediat stăpânire pe rochia galbenă și roșie. Tatăl Elenei își recăpătase forțele mulțumită dușculiței de coniac ce-o dăduse pe gât el însuși și luă tot felul de precauțiuni ca să nu se înțepe din nou în timp ce desbrăca pe sălbatecul adormit. Iși puse

apoi ciudata lui rochie și se întrebă o clipă dacă n'ar fi mai bine să arunce omul în mare.

— Ar trebui să urăsc pe nenorocitul acesta, dar cu tot răul pe care mi l-a pricinuit, nu mă pot împiedica să-mi fie milă de el!

Se crăpă de ziuă și de câteva minute, oceanul era din ce în ce mai agitat, valurile ridicate de un vânt puternic ce bătea dinspre vest, se acopereau de spumă, și barca, prizonieră a elementelor, când sălta spre cer, când se adâncea în prăpastia valurilor. Se apropia o furtună. Și sub norii negri veniți în batalioane compacte uraganul se deslănțui, cu fulgere și tunete. Ploaia care cădea în cascade și valurile îl udau pe Tabergsen până la piele. Nefericitul Suedez agățat de cârmă, să silea să taie valurile monstruoase cu prora bărcii. Cum putea el rezista asalturilor? Numai instinctul îl mai călăuzea acum și făcea totul ca într'o hipnoză... Lupta aceasta a omului contra mării și cerului ținu un timp care lui Tabergsen îi păru nesfârșit de lung. Tocmai când mâinile lui înghețate refuzau să-l mai asculte, furtuna se domoli tot așa de iute precum venise. Soarele reapăru norii se rispiră, și tatăl Elenei observă, surprins că în timpul furtunii vasul intrase într'un curent puternic, care-l făcea să înainteze cu foarte mare iuțeală...

În timpul acesta sălbatecul care se desmeticise din greaua lui toropeală, zări rochia lui Tabergsen și scoase un răget de mânie. Oare asta avea să pricinuiască o luptă între ei? Tabergsen crezu că da și se așeză în poziție de apărare, dar adversarul

lui care întorsese capul spre dreapta, începu să scoată tot felul de sunete din gât și să tropăie par'că nu-și mai încăpea locului de bucurie.

Tabergsen, întorcând și el capul tresări... Un țărm roșiatic apărea la orizont, și barca alerga spre el... În primul moment, Tabergsen se bucură. Uscatul însemna salvarea..., Dar bucuria lui făcu îndată loc spaimii; uscatul, care se vede acolo, era stâncos și dacă curentul izbea barca de o stâncă, catastrofa ar fi fost inevitabilă. Nu scăpașeră din furtună, decât ca să moară zdrobiți de stâncile acestea!

Cu neputință să cârmești barca și s'o scoți din sinistrul curent! La disperare când se văzu la câteva sute de metri de țărm, Tabergsen cârmi brusc... Barca se'nvârti în loc și se răsturnă. Tabergsen și sălbatecul abia avură timp să se agațe învelișul bărcii, ca să nu cadă la fund. Ceva mai departe părea că se auzeau strigăte guturale... Și după cinci minute, barca răsturnată dar încă plutind, și cei doi naufragiați, ajunseră într'o apă aproape liniștită și fură înconjurați de o mulțime de luntri mici rotunde, conduse de oameni ce semănau la față și la statură cu sălbatecul pe care-l luase Tabergsen cu yachtul său. Ei scoteau țipetele celea ascuțite... Când își zăriră compatriotul făcură un vacarm și mai mare și cu o iuțeață uimitoare, aruncară niște liane ce le serveau drept otgoane prinzând barca. Pe Tabergsen și pe celălalt, îi traseră în bărcile cele mici și rotunde și cu toții se întoarseră spre micul golf din care porniseră atunci când zăriseră de departe barca.

Deacum debarcară, îngenunchiară în fața sălbatecului și a lui Tabergsen, apoi încnojurându-i îi conduseră în spatele colinei, unde se înălța un sat cu colibe mărunte ce se-măneau cu viziunile castorilor.

Alți indigeni, femei, bătrâni și copii ieșiră la sgomotul pe care-l făceau cei ce soseau și scoaseră și ei strigăte de uimire sau de bucurie. Tabergsen nu-și putea da seama ce anume exprimau. Fu condus astfel într'o piață triumphiulară, în fundul căreia se vedea o clădire vastă și mai înaltă decât toate celelalte din jur. De acolo ieși un bărbat îmbrăcat cu o rochie galbenă cu ciucuri roși, la fel cu cea pe care-o purta tatăl Elenei. Ridică brațele, apoi cotind spre o stradă o luă la fugă urmat de vreo cincisprezece bărbați care ieșiră și ei din casa cea mare... În clipa aceasta sălbatecul cu care venise Tabergsen începu să urle gesticulând. Cei din jurul lui îl aclamară și intrară cu el în vasta clădire rotundă, în care împins de mulțime trebui să intre și Tabergsen. Văzu săli mobilate cu bufete ciudate și scăunele sculptate într'un gen asemănător cu sculpturile negrilor din Africa centrală, totul zugrăvit în roșu și verde. Pe când trecea în revistă odăile așezate în careu în jurul unei curți interioare se simți apucat de mână... Îi zâmbea un bărbat care vădit nu era insular.

— D-ta trebuie că ești uimit că te găsești aici, îi spuse el pe englezește, dar eu sunt încântat de venirea d-tale! Nu voi mai fi singurul alb exilat pe insula aceasta drăcească !

— Dar cum se numește insula asta? întrebă Tabergsen.

— Habar n'am, am ajuns aici printr'o întâmplare minunată, în urma unui naufragiu despre care ai auzit poate naufragiul lui *Lucknow*, vapor care mergea dela San-Francisco la Melboure.. Sunt treisprezece ani de atunci... Dă-mi voie să mă prezint: John Burbage. Indigenii voiau să mă jupoaie de viu, căci n'am avut norocul d-tale să mă prezint în fața lor îmbrăcat cu o rochie regală și având la dreapta mea pe un rege pe care aici îl credeau mort, căruia îi celebraseră funeraliile și al cărui trup neînsuflețit îl încredințaseră după obicei Oceanului.

Știi că i-au și ales un urmaș la tron. Dar nu mai pot de nerăbdare. Ai desigur să-mi povestești lucruri ciudate.,. N'ai vrea să vii la mine acasă? Cu dragă inimă îți ofer ospitalitatea mea până când vom găsi vreun mijloc de a evada împreună din insula aceasta. Prezența d-tale aici trezește în mine nădejdi care nu mi se mai păreau îngăduite.

Tabergsen primește invitația cu multă plăcere. Și după ce mănăcă bine, povestește tovarășului său de exil evenimentele cunoscute cetitorilor. Burbage asculta fără să piardă o vorbă.

— Ai așadar o barcă motor? strigă el, atunci am găsit mijlocul de a fugi de aici!

— Te înșeli ! spuse Tabergsen, n'avem benzină...

— Ba avem, spuse radios Euglezul. Marea aruncă pe țărmul acesta epave și o să te duc într'un loc pe coastă unde valurile au depus bidoane de benzină. Indigenii au

deschis unul, au vrut să-i guste conținutul și rezultatul acestei experiențe a fost că nu s'au mai atins de celelalte.

— Ce fericire! tresări Tabergsen, O să plecăm de îndată ce-o să putem îmbarca provizii... Da ce-i sgomotul aceasta? Auzi ce țipete !

Intr'ădevăr, afară răsunau vociferări. John Burbage îl rugă pe Tabergsen să-l aștepte fără să se miște.

— Mă duc să văd și să mă informez ,
spuse el.

După două minute era înapoi.

— Ai ghicit, spuse el, se bat și încă cu ce furie! Partizanii vechiului rege, a lui *Iac-cel-înviat-din-morți*, se bat cu prietenii noului rege, *Hogo*. Ar fi fost o ocazie minunată s'o ștergem de aici, dacă ne-am fi făcut pregătirile de plecare. Numai să nu el vie în gâd războinicilor să dea foc orașului. Te poți aștepta la orice din partea lor, când sunt deslănțuiți !

— Eoare prudent să rămânem aici? întreabă Tabergsen.

— O ! Noi nu riscăm nimic. Înțeleg și vorbesc limba lor. Ei sunt convinși că d-ta l-ai înviat pe Iac, și nu te vor ataca. Cât despre mine, am devenit prietenul lor și ei socot foarte natural ca eu să rămân în afară certurilor lor dinastice.

— În cazul acesta, spuse Tabergsen, nu crezi c'ar trebui să ne ocupăm de pe acum de pregătirile noastre de plecare?

— Puțină răbdare, zâmbi Burbage nu știu dacă indigenii ar privi cu ochi bun, proiectul nostru de plecare. O să lucrăm noaptea, va fi mai prudent și mai înțelept.

Indigenii nu dădură foc orașului, dar

se bătură pe străzi, până'n seară, cu o înverșunare vecină cu nebunia. Noaptea sosi fără ca vreuna din tabere să fii reputat vreo victorie decisivă asupra celeilalte. și liniștea păru să renască iar în sat.

— A sosit momentul să ne aventurăm spre coastă și să mergem să ne găsim bidoanele de benzină, spuse Burbage.

Cei doi bărbați voiau tocmai să plece, când ușa casei, în care-și petrecuseră ziua, se deschise... Indienii veniseră păstrând o tăcere atât de desăvârșită încât și Burbage și Tabergsen avură în acelaș timp acelaș gând îngrozitor, era un atac prin surprindere, voiau să-i omoare!

Incercară să fugă, dar indigenii întinseră brațele ca să-i împiedice. Prin liniștea lor arătară apoi că nu se purtau cu gânduri rele.

— Atunci ce-i? Ce vreți dela noi? întrebă Burbage liniștit și mirat în acelaș timp.

Unul din sălbateci vorbi în numele cetei: liniștea care domnea în oraș nu se datora întunericului care oprise bătălia, ci faptului că printr'o înțelegere comună, cele două tabere hotărâseră ca numai cei doi regi, cel vechiu și cel nou să dea lupta pentru tron! Și pe loc, la lumina torțelor aprinse de femei, Iac și Hogo se înfruntaseră pe teren închis, înarmați fiecare cu câteo suliță. Cei doi rivali erau înzestrați cu aceeaș forță și cu aceeaș îndemânare așa că, năpustindu-se unul asupra altuia în acelaș timp, loviseră așa de bine, încât căzură amândoi morți.

— O tu, adăogă oratorul îndreptându-se spre sir Tabergsen, tu care poți să învii

norții și ai dovedit-o, mai învie odată pe gloriosul Iac. Credincioșii lui supuși vin să ți-o ceară și tu nu le poți refuza bucuria asta!

Cu greu își ținuseră Tabergsen râsul, când Burbage îi traduse balivernele astea.

— Fie, spuse el grav, accept, dar nu-i voi reda viața lui Iac, decât după ce-l veți fi culcat într'un coșciug cu totul asemănător celui în care era, când l-am înviat întâia dată.

Indigenii părură satisfăcuți de răspunsul acesta. Se retraseră.

— Perfect, spuse Burbage lui Tabergsen câștigăm astfel timp. Opt zile le trebuie insularilor ca să facă cociugul regal. Și...

În clipa aceasta fu întrerupt de o nouă năvală de indigeni... Alte chipuri... Burbage îi întrebă ce voiau.

— Venim, explicară ei prosternându-se în fața lui sir Tabergsen, să te rugăm să redai viața scumpului nostru rege Hogo, omorât în seara asta în lupta cu Iac, pe care noi nu-l iubim!

Tatăl Elenei le făgădui să le împlinească dorința cu condiția ca ei să pună corpul lui Hogo într'un cosciug verde încrustat cu pietre prețioase.

— Lucrați în taină, adăogă el. Puterea mea va fi astfel mult mai mare, și mai cu seamă depărtați-vă de mine oridecâteori mă vedeți pe afară.

Incântați, partizanii lui Hogo se retraseră. Sir Tabergsen și Iohn Burbage așteptară până ce indigenii se depărtară, și abia după aceea eșiră din casă. Englezul își călăuzi

tovarășul, la lumina lunei, afară din oraș, pe o cărare întortochiată ce ducea spre coastă. După trei sferturi de oră de mere găsiră niște bidoane de metal pe jumătats îngropate în nisip...

— Iată benzina noastră, spuse Burbage, acum trebuie să cărăm bidoanele până la barcă.

Sarcina era anevoioasă. atât din cauza greutateii bidoanelor cât și din cauza stării proaste a drumului pe care trebuiau să le rostogolească. Și deoarece nu se puteau întoarce în oraș cu bidoanele, trebuiră să le ascundă în dosul unui, tufiș, hotărând să se întoarcă la locul acela în noaptea următoare.

Burbage era extenuat. Tabergsen își simțea membrele amorțite. Cei doi bărbați se duseră să se culce la Burbage acasă. A doua zi, se duseră la golful unde debarcase în ajun Tabergsen. Dar ajungând acolo tresăriră, înăbușindu-și o exclamație de uimire...

Barca cu motor fusese făcută fărâme de sălbatici! Socoteau pe semne, că nu exista talisman mai bun decât o bucată din barca ce aparținuse omului care învia morții... Corpul bărcii nu-l putuseră da complet gata dar motorul, comenzile lui. cârma, accesoriile, toate acestea fuseseră zmulse, scoase, luate...

In fața acestui dezastru, Tabergsen și Bur-

bage plecară capul. Odată cu distrugerea bărcii se spulbera planul lor de fugă...'

Dela speranța care-i galvaniza, nefericiții trecură brusc la o descurajare adâncă.

— Blestem! strigă Burbage.

— Fiica mea! Fiul meu! Niciodată nu mă vor mai vedea, gema Tabergsen.

CAPITOLUL 9

Insularii se pregăteau în vederea mării minuni. Cu tot secretul pe care li-l ceruse suedezul, nu le trebuise mult ca să afle că acesta era dispus să învie și pe un rege și pe celalt și chiar dacă erau supărați de asta, nu îndrăzneau s'o arate pe față de teamă ca Tabergsen să nu favorizeze numai clanul opus.

Mai mult chiar, insularii se întreceau care mai de care să-l resfețe. Partizanii lui Iac organizară un banchet monstru la care fu invitat Suedezul. Văzând această partizanii lui Hogo ținură și ei să ospeteze pe omul cu puteri magice. De voie de nevoie Tabergsen trebui să banchetuiască din nou. Bietul om era nevoit să zâmbească și să-și dea aerul că e fericit de amabilitatea ce i se arată, când lui îi venea să plângă,...

Veni ziua când totul fu gata pentru marea ceremonie.

Cele două sicrie, al lui Iac și al lui Hogo, fuseseră puse de comun acord pe un plan înclinat care domina marea, în vârful unei mici falaze alese chiar de Tabergsen ca loc al dublei învieri.

Suedezul asistase la închiderea în sicrie a corpurilor, care înainte de aceasta fuseseră îmbălsămate după moda indigenă, și pe'nserat, dădu ordin insularilor să se retragă.

— Invierea va avea loc în zorii zilei, anunțase Tabergsen prin mijlocirea interpretului,

Numai Burbage avea voie să rămâne în timpul „veghei sfinte“ alături de Tabergsen.

Cei doi își dedeau lămurit seama că jocul pe care-l jucau era primejdios de tot. Pe deoparte insularii n'aveau nici cea mai mică indoială că regii lor morți vor invia.

Pe de altă parte lui Tabergsen îi era cu totul cu neputință să înfăptuiască minunea aceasta. Să-și mărturisească neputința, ar fi însemnat să se condamne la moarte și să-l condamne în același timp și pe John Burbage cel dintâi care se prosternase înaintea lui Tabergsen și-l aclamase ca autorul învierii lui Iac, la sosirea lui în insulă...

Singura șansă pe care-o aveau exilații noștri era marea credulitate a sălbatecilor. Trebuiau să profite de credulitatea aceasta cu îndrăzneală, dar și cu îndemânare. Tabergsen își făcuse un plan de acțiune, pe care trebuia să-l pună acum în aplicare cu ajutorul lui Burbage.

Acesta se aprovizionase cu două frânghii groase pe care le ascunse sub hainele lui.

Le depuse lângă pantă și-i spuse lui Tabergsen :

— E timpul să mergem să căutăm bidoanele de benzină care au rămas în dosul

tufișului, la mai puțin de jumătate de milă de aici. Până într'o oră putem fi înapoi.

Găsiră bidoanele unde le lăsaseră. Tabergsen împinse unul, Burbage pe celălalt. În curând ei găseau iar pe mica faleză, lângă cele două sicrie.

Sicriile acestea se deschideau ca niște cutii. Tabergsen și tovarășul lui deschiseră fără nicio osteneală primul, scoaseră din el corpul lui Iac legară un capăt al frânghiei de picioarele lui, iar pe celălalt de unul din bidoanele de benzină. Apoi, corpul fostului rege Iac fu împins pe pantă, și târât de greutatea bidonului căzu în mare...

Aceiaș operație o repetară și cu corpul lui Hugo. Oamenii noștri închiseră apoi cele două cosciuge, aprinseră torțele și la lumina acestora, Tabergsen făcu niște plecări în genunchieri, mișcări ale brețelor, care n'aveau niciun sens, dar pe care indigenii le puteau zări de departe și care le dădeau iluzia că Tabergsen lucra la dubla înviere făgăduită...

A doua zi în zori, locuitorii orașului se strânsură în grupe compacte, și veniră să se îngrămădească deoparte și de cealaltă a pantei. Burbage, urcat pe un fel de estradă ceru și obținu cu ușurință tăcerea.

— O ! voi bărbați, femei și copii, strigă el, puneți fruntea la pământ și n'o ridicați decât când voi bate din palme! Cine se va

ridica înaintea semnalului meu va muri în dată. Se găsește printre voi vreunul care s'a săturat de viață !

Un freamăt trecu printre indigeni și cu toți se aruncară iute la pământ., Tabergsen rosti atunci cuvinte solemne, sau care puteau părea așa. Psalmodierea aceasta dura câțva timp. Apoi Burbage bătu diu palme... Sălbatecii se ridicară,

Căscară ochii căutând cu privirea pe cei doi regi și se speriară nevăzându-i nicăieri... Burbage luă iar cuvântul:

— O voi, bărbați, femei și copii, știți că Iac și Hugo, înviați de „fiul Soarelui“, care-i aici de față, s'au împăcat de îndată ce au simțit din nou bătându-le inima. Și fiindcă erau buni și unul și celălalt și nu voiau să prelungească o luptă din care mulți din voi ar suferi, au cerut „Fiului soarelui“ și au obținut dela el să fie schimbați în pești de apă sărată. Ei sunt acum în apă și sunt fericiți că au cedat coroana-curcubeu „Fiului Soarelui“ care va fi pentru voi cel mai bun dintre regi, căci el va ști să vă ferească de moarte dac'o să fiți bolnavi. Uitați-vă la sicrie, bărbați, femei și copii: sunt la locul unde le-ați pus voi dar sunt goale !

Indigenii primiră aceste declarații cu o tăcere care dură numai câteva secunde, dar în timpul căreia Tabergsen și Burbage avură nevoie de toată voința lor ca să masche-

ze groaza care-i cuprindea... Apoi insularii se repeziră spre cele două sicrie și le deschiseră... Ideia înșelătoriei, de care uzaseră cei doi Europeni, nici prin gând nu le trecea acestor primitivi, și asta spre norocul lui Burbage și Tabergsen.

—Minune! Minune! răgeau ei pe limba lor.

Il duseră pe Tabergsen în triumf până la marea casă rotundă care slujea drept palat și-i cerură să-și pună fără întârziere *coroana-curcubeu*, semnul domniei, numită așa pentru că pietrele cu care era încrustată aminteau într'adevăr culorile curcubeului. Trucul răușise mai presus de orice așteptare.

— Vom putea pleca de pe insulă cu toată pierderea bărcii, spuse seara Tabergsen către Burbage.

— Cum? întrebă Burbage.

— Sub pretext că vreau să cinstesc în largul mării memoria celor doi regi prefăcuți în pești, am să pun pe indigeni să construiască o corabie.

Înainte de a pune în aplicare acest plan, Tabergsen lăsă să treacă cincisprezece zile. Apoi Burbage aduse hotărârile regelui la cunoștința indigenilor,

Aceștia nu îndrăzniră să facă nici cea mai mică obiecțiune. Se grupară în mai multe echipe: cea de tăietori se duse să taie copaci din pădure, cea de dulgheri făcu din trunchiuri bârne și blăni, și cheres-

teaua alcătuită de indigeni lua pe zi ce trecea formă de corabie...

Tabergsen inspecta zilnic șantierul. Rămânea în aparență grav, dar bucuria lui izbucnea nestăpânită când avea prilejul să vorbească între patru ochi cu Burbage, care se bucura tot atât de mult.

Cei doi numărau deja săptămânile care le mai rămăneau de petrecut în insulă și se pregăteau să ceară sălbatecilor să adune provizii care să fie date drept prinos zeului peștilor, când nenorocirea veni ca un trăznet din cer senin.

Indigenii aveau obiceiul să pescuiască bureți, în fiecare an cam pela aceeași vreme. Burbage știa lucrul acesta, dar nu se gândise că se putea ca pescarii să-și aleagă tocmai locul unde fuseseră aruncați Iac și Hogo.

Și totuș drept acolo se duseră,

Primul care se dădu la fund se întoarce mai repede decât se așteptaseră camarazii lui rămași în micile bărci rotunde. Avea fața descompusă de uimire și de furie:

— „Fiul Soarelui“ ne-a mințit, urlă el. Și-a bătut joc de noi când ne-a spus că a prefăcut pe răposații noștri regi în pești! I-am văzut acum, pe Hogo și pe Iac! Sunt în apă, îmbrăcați și cu o frânghie mare legată de picioare! Peștii adevărați și crabii

le-au mâncat fața, dar n'aveți de cât să vă scufundați și voi și o să-i recunoașteți.

Indigenii, galvanizați de curiozitate și de furie, se scufundară cu toții deodată și eșiră apoi la suprafață scoțând urlete sălbatice.

Ce mai pescuit de bureți! Acum nu se mai gândeau decât la înșelătoria căreia-i căzuseră victime și dădură fuga într'un suflet la palat, stârnind în drum și pe cei ce încă nu știau.

În timpul acesta, Tabergsen stătea de vorbă cu Burbage. Deodată garda care păzea intrările palatului fu atacată de sute de indigeni care păreau nebuni de furie. Paznicii nu făcură nici cea mai mică încercare de a se opune valului omenesc care i-ar fi copleșit. Bătură repede în retragere sau se predară... În clipa următoare, mulțimea pătrunse în încăperea în care se afla Tabergsen, și-l înconjură arătându-i pumnul și vociferând ocări și amenințări.

— Ce este? Ce-i cu voi? Ce vi s'a întâmplat? bâigui Burbage sincer uimit.

Află îndată despre ce era vorba. Se prefăcu atunci că se indignează și el, atât ca să scape, cât și pentru ca fiind liber, să mai poată încerca să-l salveze pe Tabergsen.

— A făcut el asta? strigă el. I a moarte, atunci! Nicio milă! La moarte cu mincinosul! La tortură!

— La moarte! repetară sălbatecii să fie ars de viu! Să se pregătească rugul!

Și pentruca să fie siguri că Tabergsen n'o să le scape, cu toate că nenorocitul n'a-vea nicio posibilitate să fugă căci se găseau pe o insulă, îi legară mâinile la spate și-l închiseră într'o colibă cu pereții mai groși decât de obicei și doisprezece oameni, aleși dintre cei mai indignați, fură însărcinați să-l păzească până în momentul execuției.

Tabergsen căzu aiurit, pe jos în colibă. Disperarea pe care-o simțise când se văzu se smuls depe yachtul său și asvârlit în necunoscut, în noaptea aceia tragică, nu era nimic în comparație cu disperarea care-l cuprindea acum.

CAPITOLUL 10

Așa stăteau lucrurile, când Garlier găsisese în largul mării pe Elena Tabergsen și pe Halms și-i luase pe *Vesteras*.

— Te-aș urma până la capătul pământului, spuse inventatorului fata.

Având acum cărbuni și alimente, Garlier cârmise spre nord-vest, și se silise în zilele următoare să fie în afara drumului obișnuit al navelor ce mergeau din Asia în America.

Pentruca să economisească combustibilul, navigau pe cât cu putință cu pânze.

Halms, care scruta mereu orizontul, afirma că atunci, în croaziera fatală, intraseră într'o zonă în care apa era aproape tot așa de neagră ca cerneala, și că acolo descoperiseră ei sicriul plutitor, dela care li se trăsese toate nenorocirile.

Intr'o seară, șeful echipajului îi spuse lui Garlier:

— Ia te uită colo, domnule, îi spuse el, priviți colo, valurile încep să capete culoarea mai închisă...

Era adevărat. Spre mirarea crescândă a marinarilor, văzură că cu cât înaintau cu atât apa devenea mai închisă la culoare. Curând ea fu neagră de tot și când oamenii noștri se aplecară pe deasupra parapetului

li se păru că văd alunecând pe valuri, puncte luminoase și pete palide...

— Ce-i asta? Pești? întrebă Elena

— Aruncați plasele, spuse Garlier marinarilor care se găseau lângă el.

Oamenii ascultară. Erau curioși să vadă ce ființe vii, — animale sau plante aquatice — provocau aceste fenomene luminoase... Scoaseră o plasă... Fuseseră prinși sute de peștișori frumoși, argințați pe o parte, albăstrui pe spate. Ochii lor care erau fosforescenți în apă, redeveniră mați pe puntea lui *Vesteras*.

Șeful bucătar veni să ia ce se pescuise, încântat de această pradă frumoasă care avea să îmbogățească menu-ul. Peste o oră, la masă, toată lumea găsi minunate sardelele din „Marea de Cerneală“. Toată lumea mâncă din ele. Garlier avea o poftă de mâncare strașnică. Vizitase metalofonul lui de mai multe ori în cursul după amiezii, și de fiecare dată constatasese că pendulul aparatului avea oscilații a căror amplitudine creștea mereu.

— Un continent bogat în metale trebuie să fie pe aproape, îi spuse el Elenei. Aștept numai ca amplitudinea oscilațiilor să ajungă la un grad, atunci am să pun în funcțiune indicatorul cadranului de orientare... Ah, ce fericit aș fi să se verifice ipoteza mea privitoare la polul X!

— Și ce recunoscătoare ți-aș fi eu, dacă am găsi pe tata prin meleagurile astea!

Cuvântul acesta de recunoștință suna ciudat în gura Elenei. Dacă ar fi urmat îndemnul inimei ei, alt cuvânt ar fi rostit, unul mult mai puternic și mult mai dulce... Dar

ochii ei vorbeau mai deslușit decât buzele ei.

— Noapte bună, prietenă, îi spuse Garlier. Până'n două zile, poate chiar mâine, s'ar putea să intervieve lucruri noi.

Nici Cristofor Columb în ajunul descoperirii Americii trebuie că nu era mai emoționat decât Garlier acum în fața detectorului său. Bătuse miezul nopții în salonul lui *Vesteras*, unde-și instalase tânărul aparatul menit să arate locul exact al polului X. Deodată Garlier, care observa metalofonul, se simți străbătut de niște fiori ciudați... Apoi îl cuprinse un frig tot atât de inexplicabil, în timp ce stropi mari de sudoare îi broboneau tâmpilele... Se simțea îngreunat și sufocat... N'avea aer destul... Voi să străbată salonul, să se ducă să deschidă ușa ca să-și umple plămânii cu oxigenul largului... Dar nu fu în stare. Genunchii i se tăiară și cuprins de o amețală dureroasă se prăbuși pe covor unde și rămase. Era perfect lucid dar incapabil de a se mișca sau de a chema în ajutor...

În cabina ei, Elenei i se făcea și ei rău. Fusese trezită din somn de un junghiu în inimă și de frig — un frig de ghețarie; și deși sudoarea îi curgea dealungul obrazilor clănțenea din dinți și simțea brațele și picioarele îngreunându-i-se., crezându-se otrăvită, i se face frică, și voi să sune pe omul de serviciu, dar nu putu. Și nu izbuti nici măcar să strige...

Și membri echipagiului, treziți și ei de frig în hamacele lor, făceau și ei, cu groază, aceleaș constatări... Halms lovit și el de paralizie, își aminti cele întâmplăte pe *Vesteras* înainte de dispariția lui sir Iulian Ta-

bergsen și se întrebă dacă nu cunva urcase noaptea pe puntea yachtului iarăși un sălbatec cu rochie de în galben și roșu care-și făcea acum mendrele...

Se gândi apoi la peștii luminoși, la sardelele alea atât de ademenitoare la vedere...

— Ele ne-au otrăvit! gândi el — suntem pe un ocean diabolic!

Oamenii de quart zăceau și ei pe punte, la cârmă, la cazane. În clipa când simțise că i se făcea rău, mecanicul avusese prezeuța de spirit să oprească mașina. Helicea lui *Vesteras* nu se mai învârtea. Dar marinarii depe punte care constatau oprirea mașinii vedeau totuș că vasul continuă să înainteze.

Și în acelaș timp auzeau un fel de clocot ciudat, cașicum sub yacht și în jurul lui, valurile s'ar fi dezagregat brusc datorită unei forțe venite din adâncurile sub-marine... *Vesteras* începu în curând să se legene într'un mod ciudat, apoi să se învâртеască în loc. Nu încăpea nici o îndoeală că fusese prins într'un curent puternic și rapid care forma ici și colo vârtejuri circulare. La groaza marinarilor se adaogă încă o spaimă. Imobilizați, înghețați, respirând anevoie, asistau neputincioși când la goana, când la dansul vaporului.

Asta dură toată noaptea, Când se crăpă de ziuă omul care zăcea pe platforma catarcului și care, fiindcă mâncase mai puțini pești ca tovarășii lui era mai puțin încercat ca ei, începu deodată să strige:

— Pământ! Pământ!... zărea sub razele soarelui ce tocmai răsărea, o insulă cu țăr-

muri stâncoase roșiatice. o insulă spre care *Vesteras* gonea cu toată viteza, de care părea că voia să se sfarme, Marinarii întinși pe punte auziră. Cei care aveau o poziție mai avantajoasă, văzură în curând și ei uscatul ce le fusese anunțat, dar asta le mări și mai mult temerile. Ciocnirea fatală părea inevitabilă, iar mărinarii se simțeau iremediabil condamnați la moarte.

· · · · ·
La aceeași oră, pe acest țărm hoinărea un om. Cu capul în piept, cu creerii încinși, tras la față, căuta cu desnădejde vreun mijloc de a salva pe sir Tabergsen, căruia precum se știe, indigenii îi pregăteau rugul.

Omul acesta era John Burbage, care luase partea acuzatorilor lui Tabergsen numai ca să-și păstreze libertatea de mișcare și să-și salveze tovarășul de exil și de nenorocire.

Tot discutând cu sine însuși, Burbage ajunsese în creștetul falezei de unde privirea lui cădea asupra coșurilor plutitoare care slujeau indigenilor drept bărci.

Strânse pumnii și se întoarse înfrigurat spre celălalt golf pe care-l domina din observatorul lui... Atunci tresări și inima începu să-i bată în zbucniri puternice.

— N'oi fi fiind jucăria vreunei iluzii? băi-gui omul singuratec; nu mă mint ochii?

Par'că văd un vapor,

Nu, nu visa. Și ochii nu-l înșelau. Grațiosul vapor alb pe care îl zărea și care se apropia de insulă, era *Vesteras*. Burbage căzu în genuchi vărsând lacrimi de bucurie. Se și vedea salvat, îl vedea pe Tabergsen zmulș din mâinile sălbaticilor...

În timpul acesta, yachtul își încetinea mer-

sul. Ajungând la locul unde curentul se domolea, se opri și el în apa stătătoare, la mai puțin de o sută de metri de țărm, în mijlocul unui golf mărginit de faleze care-l ascundeau privirilor insularilor,

Burbage se ridică în vârful picioarelor, făcu semnale, dădu din brațe, strigă din toate puterile în nădejdea că va fi zărit și auzit de oamenii de pe vapor... Dar. văzând că totuși nici o barcă nu pornea dela acesta, Burbage puse ochii pe trei bărci rotunde legate de niște țărugi în fundul golfului. Coborî pe o potecă îngustă, desfăcu frânghia care ținea una din bărci, se urcă în ea, și slujindu-se de mâinile lui ca pescarii de pe insulă, vâsli — sau mai bine zis înotă spre yacht.

După douăzeci de minute de sforțări îndârjite, ajunse la el și strigă:

— Hei! Ehei!

— Ehei! răspunse o voce care venea par'că din cer.

Dela locul lui, Burbage nu putea vedea pe marinarul care-i răspundea așa. Așteptă. Nevenind însă nimeni, înconjură vaporul. Găsi un otgon care spânzura în jos și se cățără nervos pe puntea lui *Vesteras*.

Numele yachtului îl citise când trecuse pe lângă pupă. Și știa că acesta era numele yachtului lui Sir Tabergsen. Asta îi înzecea bucuria.

După câțiva pași pe punte, dădu de un om întins pe jos, care-l privea cu ochii deschiși.

— Rănit? întrebă el.

Omul nu-i putu răspunde. Dar cel de pe catarg îi strigă:

— Nu mă pot mișca! Sunt paralizat! Și camarazii mei trebuie că sunt paralizați, căci nici ei nu mișcă! Renghiul ăsta ni l-au jucat peștii luminoși pe care i-am mâncat eri! Dă te rog o raită prin postul echipagiului și prin cabine! nu vreau să mor, vreau să fiu îngrijit!

Burbage explorează yachtul și descoperi pe marinari pironiți în hamacele lor, pe Garlier întins pe covorul din salon și pe Elena înspăimântată și pironită de un pat, în cabina ei.

La întrebările pe care li le pune, nefericiții nu puteau răspunde. Atunci le dădu el lămuriri:

— Știu dela Iulian Tabergsen că acesta e yachtul lui... Insula pe care se află e aproape, depe ea viu... Sir Tabergsen are nevoie de ajutor, deaceea trebuie să vă faceți repede bine... Ați mâncat pește luminos... Foarte periculos, dar indigenii au un antidot, mă duc să-l caut...

Garlier, Elena și marinarii auzeau totul, dar erau reduși la stare de mumii vii. Burbage urcă pe punte, luă de astădată una din bărcile yachtului, și în câteva clipe fu pe apă... Cu ce râvnă văslî el acum! De cum ajunse la țărm, otgonî barca, urcă poteca, și se puse pe cules niște erburi ale căror însușiri vindecătoare i le lăudaseră indigenii. Și îndată ce avu o provizie îndestulătoare Burbage dădu din nou fuga la barcă și se întoarse pe yacht.

Cum pasagerii nu puteau nici fâlcile să le miște, se duse la bucătărie, făcu cu erburile o fiertură și o turnă pe gât călătorilor, începând cu Elena și cu Garlier.

Nu trecu nici o jumătate de oră, și medicamentul își și făcu efectul. Garlier se întinse, apoi îi reveni și graiul. În curând se și putu ridica. Elena se simțea și ea redevenind voinică și vioaie. Marinarii, emoționați, se îmbrățișeau între ei. Și în timpul acesta, în salon Burbage puneă la curent pe Garlier și pe Elena cu cele ce se întâmplaseră pe insulă.

— Tata e în primejdie? se cutremură Elena.

— Liniștește-te, domnișoară, îi spuse Burbage, o să-l salvăm, cu condiția să manevrăm cu îndemânare, Rugul pe care-l pregătesc indigenii furioși nu va fi gata înainte de seară, și aci toate ceremoniile, fie vesele, fie tragice, au loc numai la răsăritul soarelui. Avem așadar douăzeci de ore pe care trebuie să le folosim cât mai bine.

Garlier se duse la metalofonul lui și constată că arătătorul acestuia avea oscilații largi...

— Suntem la polul X! își spunea el, la polul acesta care cuprinde metale prețioase în cantitate extraordinară! Și acum să trebuie să plec fără să fi explorat insula!

Elena, care bănuia ce se petrece în sufletul tânărului, îi spuse:

— Sunt și neliniștită și mâhnită... Neliniștită pentru mine, mâhnită pentru d-ta... Dar dacă răușim să-l salvăm pe tata...

Nu-și sfârși fraza. Dar Garlier înțelese, luă mâinele fetei și i le ținu strânse îndelung.

— Elena, spuse el, pentru mine toate comorile pământului pălesc în fața uneia pe care atâta ard s'o cuceresc! Mi-e deajuns să știu că nu mă înșelasem și că oricând vom

voi vom putea reveni la polul X cu ajutorul detectorului meu... Să-l salvăm pe tatăl tău, și...

— Da, spuse ea, o să-l salvăm.. și apoi tu știi că o să fim fericiți,

Și drept chezășie a acestei fericiri viitoare, îi zâmbea lui Garlier atât de fermecător. încât acesta, nemai putându-se stăpâni, trase pe Elena la pieptul lui și-o sărută pe buze.. Iar ea îi răspunse cu o sărutare tot atât de fierbinte.

Burbage plecase cu un sfert de oră înainte. Pe înserat se întoarse radios.

— Știți ce e asta? întrebă el punând pe masă un pachet învelit într'un fel de pânză de sac. Nu pierdeți vremea încercând să ghiciți, uitați-vă mai bine.

Și desveli obiectul.

— O coroană! strigară Elena și Garlier.

— Da, o coroană. spuse Burbage, *coroana curcubeu*, pe care o poartă la zile mari regele insulei. Cunoscând perfect toate colțișoarele palatului am putut-o fura fără să stârnesc nici cea mai mică bănuială; indigenii au să considere asta ca o catastrofă grozavă, și eu însumi am să le-o vestesc de cum s'o însera. Și ca autori ai furtului am să vă denunț fără niciun scrupul pe dv, Firește că ei au să-și iasă din sărite și au să vrea să vă atace în masă. Cu ajutorul acestei diversiuni, eu și încă patru oameni hotărâți, vom libera pe sir Tabergsen și ne vom întoarce cu el cât mai repede pe yacht. In scopul acesta voi ascunde barca d-v. în golfulețut pe care-l vedeți de aici. Când toată lumea va fi pe bord, nu vom mai avea decât să ridicăm ancora și să plecăm.

Garlier, Halms și toți marinarii aprobară planul acesta în unanimitate. Dar când veni la ales cei patru oameni necesari pentru expediția pe uscat, fiecare voi să fie el ales. Ca să nu se iște certuri, trebui să se tragă la sorți. „Câștigătorii“ se înarmară îndată cu browninguri și nu mai avură de așteptat decât momentul de a intra în scenă.

De îndată ce soarele apuse, porniră, în frunte cu Burbage. Ii însoțea și Garlier. După o jumătate de oră de mers fără sgomot. ajunseră la marginea satului.

În sat domnea cea mai mare fierbere. Rugul destinat arderii lui Tabergsen era gata, și indigenii își înșelau nerăbdarea mâncând și bând în aer liber, și organizând dansuri care durau până'n zori de zi. Garlier și oamenii lui uraseră lui Burbage succes și acum așteptau, ascunși în umbră, să se'ntoarcă. Briza nopții le aducea ecoul cântecelor și râsetelor indigenilor. De odată, în locul acestor manifestări ale bucuriei populare, se înălțară strigăte de mirare și de jale.

Se vede treaba că Burbage își pusese în aplicare programul.

Intr'adevăr, după ce se strecurase prin mulțime până în palat, eșise din el și strigase:

— Vai nouă! Nenorocire! Coroana regelui a fost furată!

Aceste cuvinte neașteptate făcură pe indigeni să se cutremure. Apoi se strânsură în jurul omului care dăduse alarma. Burbage le spuse.

— Numai străinii care au venit azi în insulă pot s'o fi luat! Veneam tocmai să vă vestesc sosirea lor. și căutam pe viitorul

rege, pe care socoteam că am să-l gădesc în sala tronului, pe el nu l-am văzut, dar în schimb am constatat că coroana a dispărut! Trebuie să fiți din cale-afară de zăpăciți, sau pregătirile de tortură să vă fi scos cu totul din minți, ca să nu fi văzut și să nu fi auzit nimic! Străinii au o corabie mare, care stă în golful Roșu. Voi sunteți de o sută de ori mai mulți ca ei. Gândiți-vă ce aveți de făcut. Eu unul nu mă amestec în certurile și în războaiele voastre, dar v'am spus ce știam ca să nu credeți că sunt aliatul dușmanilor voștri!

Știrea aceasta făcu, cât ai clipi, înconjurul satului.

— La golful Roșu! La golful Roșu! făcură sălbatecii, dând fuga pela casele lor ca să se înarmeze cu sulițe și măciuci.

Vesteras însă nu se află în golful Roșu, ci într'un golf situat mai la nord, la cel puțin șase mile depărtare de cel de care vorbise *Burbage*.

Acesta se întorsese în grabă la grupul lui *Garlier*.

— Acum ori niciodată, spuse el, urmați-mă să nu pierdem o clipă.

Marinarii și *Garlier* intrară în sat. Părea pustiu, toți locuitorii se repeziseră buluc spre golful Roșu ca să atace pe străini sau — femeile și bătrânii — să privească lupta. Până și paznicii închisorii în care se zbătea deznădăjduit sir *Tabergsen* dezertaseră dela postul lor. Aveau dealtfel toată încrederea în zăvorul, puternic deși primitiv, care încuia ușa pe dinafară.

O clipă numai îi trebui lui *Burbage* ca să tragă acest zăvor și să deschidă ușa.

— Haide repede! Să fugim! spuse el întemnițatului.

Când auzise că se umbla la zăvor, Tabergsen crezuse să i-a sunat ceasul din urmă, In primul moment, pe întuneric, nu-l recunoscu pe Burbage, dar acest poruncitor „haide repede, să fugim!“ îl făcuse să tresară.

Prima lui senzație fu ca niște săgeți de bucurie care i se înfingeau în inimă. Și chiar afară, pe când fugea pe ulițele întunecoase în tovărășia acestor oameni îmbrăcați europenește, tot se mai întreba dacă nu cumva visa.

Eșiră din sat și după un timp încetară să fugă. Încă gâfâind, Tabergsen întrebă cui îi datora această miraculoasă salvare. Garlier se prezentă.

— Și noaptea ți-o vei petrece pe yachtul d-tale, lângă Elena, fiica d-tale.

Bucuria pe care i-o pricinuiră lui Tabergsen aceste cuvinte fu atât de mare, încât el însuși se temu o clipă să nu-și piardă mințile. Dar în acelaș moment, un cor de urlete venind dinspre țărm aminti fugarului că încă nu fuseseră înlăturate toate primejdiile.

Dimpotrivă! Indigenilor, care porniseră înspre golful Roșu, le venise deodată în minte că pentru a ataca o corabie ancorată la o oare care depărtare de țărm, aveau nevoie de bărci. Și se îndreptaseră spre locul unde le țineau.

Se depărtaseră apoi de țărm, ocolind cu bărcile capul care despărțea golful lor de golful Roșu... Dar luna care ajunsese în înaltul cerului, lumina marea ca ziua... Și sălbatecii zăriră deodată pe *Vesteras*, dar

nu la sud cum spusese Burbage, ci la nord.

Asta nu le zdruncină câtuși de puțin încrederea în cuvintele informatorului lor. Își ziseră doar că probabil corabia-și schimbase locul. Se îndreptară așadar spre nord, scoțând urletul lor de luptă.

Așa încât sir Tabergsen, Burbage, Garlier și marinarii zăriră, pe când se urcau pe barcă, flotila sălbatecilor sosind din stânga și se temură să nu li se taie retragerea.

Și insularii zăriseră pe-semne pe fugari, căci deodată răcnetele lor se întetiră... Timp de aproape un sfert de oră între flotilă și șalupă, se desfășură un îndârjit match de viteză... Și șalupa răuși s'o ia înaintea tocmai cu atât cât să aibă timp ocupanții ei să se salte pe puntea lui *Vesteras*. Încă o clipă și... Căci deabia pusese piciorul pe punte Garlier, care ținuse să rămână ultimul, că bărcile rotunde și sosiră.

Garlier se repezi la postul de comandă. Mecanicul nu așteptă nici el decât ordinul de pornire, iar fochistul nu crușase cărbunii.

— Înainte! strigă tânărul în cornetul acustic.

Vesteras executând supus ordinele ce i le transmiteau pârghiile de comandă se puse îndată în mișcare; helicea bătău apa și yachtul se depărtă în strigătele asurzitoare ale sălbatecilor, care asistau neputincioși la această plecare, lovind fără folos cu lănciile și cu măciucile lor în peretele de oțel al vapo-
rașului.

Burbage râdea cu hohote. Garlier își ștergea fruntea de sudoare. Sir Tabergsen, nebun de fericire strângea în brațe pe Elena,

care se repezise plângând de bucurie în întâmpinarea tatălui ei.

— E oare cu puțință? Să fie chiar adevărat? bolborosea ea.

Abia după câțva timp, când *Vesteras* începu iarăș să fie legănat de valuri, fură în stare oamenii noștri să schimbe și altceva decât exclamații emoționante. Elena și *Garlier* cunoșteau povestea lui sir *Tabergsen*, căci le-o povestise *Burbage* cu prilejul primei lui vizite pe *Vesteras*. *Tabergsen* însă nu știa cum se explică prezența Elenei pe yacht, în această regiune necunoscută de oameni.

Fata îi povesti totul de-a fir a păr. Când ajunse la vizita pe care fratele ei o făcuse la închisoare marinarilor de pe *Vesteras*, tatăl ei o întrerupse mirat.

— Dar unde e *Marc*? zici că ați plecat din Franța împreună?

— El s'a întors, căci te credea mort, sau mai bine zis asasinat de marinarii yachtului, spuse fata.

Tabergsen tresări.

— Dar asta e o calomnie îngrozitoare! Marinarii mei țineau la mine și eu țineam la ei! Niciodată n'a fost între noi decât bună înțelegere!

— Acum sunt amenințați cu spânzurătoarea, declară *Garlier*.

— Asta n'are să se 'ntâmple, spuse *Tabergsen* scurt și hotărît. Datoria noastră e limpede: să mergem drept la *Tainan*!

Suedezul, care acum redevenise stăpân pe yachtul lui, se duse să consulte hărțile ca să determine drumul de urmat. Băgă însă de seamă că niciuna nu se potrivea.

— Extraordinar! spuse el. Suntem, fără doar și poate, primii care ne-am aventurat prin aceste regiuni. Iată dece geografi n'au făcut până acum nici o hartă a lor.

Atunci interveni Garlier. La venire, el stabilise anumite puncte de reper. Le comunică Suedezului, care fu încântat. Și între cei doi bărbați, pe cale de a deveni buni prieteni, avu loc în cabina comandantului o convorbire cât se poate de serioasă:

— Elena e de o discreție mișcătoare, spuse tânărul inventator; nu ți-a spus aproape nimic despre fratele ei, dar eu, care n'am aceleași motive de a păstra tăcerea asupra unor lucruri de mare însemnătate, pot — aș spune chiar: trebuie — să completez povestirea ei. N'ai fost mirat, d-le Tabergsen, că, pe când Elena n'a renunțat o singură clipă la nădejdea de a te regăsi viu, fratele ei te-a declarat din primul moment mort? Și încă un lucru: că Elena, care s'a îmbarcat pe *Dabir*, se află acum pe *Vesteras*?

Tabergsen clătină din cap:

— Știu, zise el, fiul meu nu mă iubește deloc. E un risipitor și un zevzec. Nu-mi poate ierta că i-am tăiat subsidiile. Dacă mi-aș fi pus mintea cu el și i-aș fi recunoscut datoriile trecute, prezente și viitoare, ar fi răușit să mă ruineze așa bogat cum sunt. E un om care nu știe decât să joace la curse și să arunce banii pe fereastră!

— Văd, după felul cum vorbești, că pot continua, spuse Garlier. Fiul d-tale neîndrăznuind să mărturisească nerăbdarea lui de a se întoarce în Europa și de a încasa moștenirea, mi-a dat comanda lui *Vesteras*, rămânând ca *Dabir*, pe care se afla el și

Elena, să mă urmeze de aproape. În miez de noapte însă, fără să mă fii înștiințat, domnul Marc dă ordin căpitanului lui *Dabir* să schimbe direcția și să se întoarcă la Singapore!

Intr'o bună zi, pe când căutam pe *Dabir*, pe care-l credeam în pană, care nu-mi fu uimirea când dădui de Elena într'o barcă cu pânze în care fusese pescuită în largul mării de Halms, după ce stătuse o noapte întreagă agățată de o bârnă plutitoare.

Tabergsen tresări:

— Naufragiase *Dabir*?

— Nu, d-le Tabergsen. Dar Elena fusese înșfăcată pela spate pe 'nserate și azvârlită peste bord.

Tabergsen se făcu pământiu la față.

— Ingrozitor! bâigui el. Și mai îngrozitoare încă e bănuiala care mi se strecoară 'n suflet.

— E probabil aceeaș pe care o am și eu spusе Garlier. Am chibzuit de-atunci mult, și faptele mă silesc să recunosc că totul pare să acuze pe acela care avea interesul de a o face pe Elena să dispară, spre a rămâne el singurul moștenitor al averii d-tale.

Tabergsen își cuprinse capul în mâini și rămase multă vreme gânditor.

— Insfârșit, zise el, om vedea. E așa de grozav încât, dacă lucrul se dovedește adevărat, eu am să fiu primul care să cer pedepsirea vinovatului. Îți mulțumesc însă d-tale pentru chipul eroic cum te-ai purtat. Fără d-ta, niciodată n'aș mai fi revăzut nici pe fiica mea, nici Europa. Pe Elena ai salvat-o, pe mine m'ai liberat. Spune, prin ce ți-aș putea arăta recunoștința mea?

— Vorbind despre mine Elenei, răspunse Garlier. O iubesc și dorința mea cea mai arzătoare e să trăesc de-acuma 'ncolo lângă ea și pentru ea.

Tabergsen se duse întins la fiica lui.

— Ce zici de Edmond Garlier? o întrebă el fără nicio introducere.

Elena roși până 'n vârful urechilor, dar pe urmă își privi tatăl drept în ochi.

— Zic, spuse ea că dac'o fi să mă mărit, ori soția lui am să fiu ori a nimănui.

— Scurt și cuprinzător, zâmbi Tabergsen. Dinspre partea mea, asta mă face tatăl cel mai fericit din lume.

— Să știi însă că e sărac, spuse Elena.

— Și mai binc, răspunse vesel Tabergsen.

— Dar în curând are să fie bogat și celebru. Ți-a spus ceva despre metalofonul lui ?

— Abia câteva cuvinte.

— E așa de modest! Cere-i să-ți explice amănunțit despre ce e vorba și ai să vezi atunci ce fel de om e viitorul tău ginere.

— Cu atât mai bine! se entuziasmă Tabergsen. Mi-a cerut mâna ta, sub rezerva consimțământului tău... Ce să-i răspund?

— Mi se pare, zâmbi Elena, că adineaori ți-am dat un răspuns destul de limpede,

— Adevărat, spuse suedezul, unde mi-e capul ?

Se întoarse la postul de comandă, unde stătea Garlier.

— Vă veți căsători oricând veți voi, de cum vom ajunge în Europa, îi spuse tatăl.

Tânărul se înfioră de fericire. Și a doua zi *Vesteras* arboră stindardul cel mare în cin-

stea logodnei lui Edmond Garlier și a Elenei Tabergsen.

CAPITOLUL 11

Peste nouă zile *Vesteras* ajunse la Tainan. De îndată ce fu ancorat, Garlier, Tabergsen fiica lui și Halms, șeful echipagiului, coborîră pe uscat.

Se duseră cu trăsură la închisoare, unde cerură să vorbească cu directorul.

— Nu e aici acum, le răspunse portarul dar dacă aveți nevoie de el pentru o afacere urgentă, îl puteți vedea la tribunal, unde se judecă azi procesul ucigașilor proprietarului lui *Vesteras*. Desbaterile au început alaltăieri acum sunt pledoariile,

Călătorii noștri se duseră la palatul de justiție care nu era departe de închisoare. Sala de ședințe era plină, ochi și vorbea tocmai ultimul din cei patru avocați însărcinați cu apărarea acuzaților. când marinarii așezați pe banca acuzării se ridicară toți deodată strigând:

— Insfârșit! Iată-l! Suntem salvați!...

Președintele se întoarse spre ei încruntat ca să-i cheme la ordine, dar un ușier îi întinse o foaie de hârtie pe care scria:

„Julian Tabergsen cere să fie ascultat îndată !”

Și fără să aștepte, Tabergsen înaintă spre bară.

— Gorp! Kell, Stor, Freddy, mă recunoașteți? întrebă pe marinari.

— Sir Tabergsen! strigară ei într'un glas, Dreptate! Dreptate!

Apariția aceluia pe care toată lumea îl

credea dispărut pentru totdeauna, produse o impresie profundă asupra judecătorilor și a auditoriului. Tubergsen arată mai întâi actele sale de identitate. Apoi istorisi ciudata și tragica lui aventură. Intoarcerea lui pe *Vesteras*, perspicacitatea și vitejia lui Garlier și a Elenei, îndrăzneala lui Halms de față la desbateri, transformară în admirație severitatea magistraților și ostilitatea mulțimii față de cei cinci nevinovați, care cu cea mai mare bună credință din lume fuseseră câț pe ce să fie duși la ghilotină. Marinarii fură achitați imediat și duși în triumf până la *Vesteras*, unde luară parte la lunch-ul oferit de sir Tabergsen chiar în seara aceea în onoarea autorităților orașului,

A doua zi, yachtul ridică ancora, ieși din port și luând de astă dată calea obișnuită a vapoarelor, se îndreptă spre Marsilia.

.
Tot la Marsilia sosise cu câteva săptămâni înainte *Dabir*.

Prima grijă a lui Marc Tabergsen. de cum zări Notre-Dame de la Garde, fusese să se ducă la căpitanul Solvani și la secundul său Cardini.

— Dragi prieteni, le spuse el, contez pe voi ca să mă ajutați să îndeplinesc o formalitate penibilă, dar necesară: trebuie să declar, la consulatul Suediei, decesul sărmanei mele surori, n'ați vrea să-mi serviți drept martori?

— Da, desigur, răspunse Solvani, dar ești d-ta sigur că d-ra Tabergsen a murit într'adevăr în urma accidentului. In fond, nimic nu dovedește asta; se prea poate să fi fost salvată.

—Intr'adevăr, nu există nicio dovadă, spuse Marc, și după cum spui s'ar putea ca sora mea să fi fost salvată. Cu atât mai bine dac'ar fi așa, m'aș bucura. Nu poți totuși nega că a dispărut brusc, într'o seară,

— A! Asta, spuse Cardini, e adevărul adevărat.

— Ei bine, spuse aventurierul. Fiți martori ai acestei dispariții tragice, nimic mai mult, nimic mai puțin,

Cei doi marinari îl urmară pe Tabergsen-fiul, la consulat, unde li se luă sub prestare de jurământ o declarație.

— Sunt acum mult mai liniștit, spuse după aceea Marc servitorului și complicelui său Leopoldo Peters, care-i transportase bagajele la gară. Nu ne mai rămâne, băete decât să ne întoarcem pe drumul cel mai scurt în Suedia, și să procedăm la lichidarea pe calea succesiunii legale a bunurilor tatălui meu.

După trei zile și jumătate de tren și patru ore de traversare a Balticei, cei doi mișei ajunseră la Gá'lf, orașul natal al lui Iulian Tabergsen, unde acesta își avea reședința principală. Fără să mai piardă timp, Marc se duse la un notar și-i expuse faptele.

— Vă ofer zece la sută peste onorariul d-v. dacă grăbiți formalitățile, îi spuse el. rămân aici ca să semnez ce va fi nevoie.

Notarul își învăluî vizitatorul cu o privire discret ironică.

— O să dureze mult totuș, îi spuse el, Dac'am înțeles bine, nici tatăl, nici sora d-v. n'au mormânt cunoscut, Legal deci nu sunt considerați morți și pentruca să se încheie

acte de deces o să fie nevoie de o judecată în toată regula.

— O! spuse aventurierul, asta nu e nicio greutate. În privința sorii mele, există o declarație, sub prestare de jurământ, a căpitanului depe *Dabir* și a secundului lui, la Consulatul Suediei dela Marsilia, Cât despre tatăl meu lucrurile vor merge tot așa de ușor și de simplu. Când am părăsit Tainanul cinci din marinarii depe *Vesteras* erau la închisoare sub acuzația de a fi ucis pe tatăl meu. În momentul de față sunt desigur spânzurați! Vă puteți închipui că n'aș fi venit să vă deranjez pentru un lucru atât de important dacă n'aș fi fost sigur de ceeace afirm! Am nevoie de bani, tatăl meu strângea șurubul, și e natural să fiu, grăbit să-mi pot plăti datoriile.

— Bine, spuse notarul, vă făgăduiesc să urgerez.

— Cam câte zile o să dureze? întrebă Marc.

— Zile? tresări notarul, vreți să spuneți semestre? Trebuie să vă socotiți fericit, dacă succesiunea va fi lichidată la anul, prin Martie sau Aprilie!

Marc suferise o decepție pe care nici nu căuta măcar s'o ascundă. La hotelul unde trăsesese își găsi servitorul.

— Ei, domnule? întrebă Peters, vă'ntoarceți căptușit cu aur?

— A! da! se schimonosi banditul, o să ne mai curgă balele un an!

— Drace! Și prima mea? spuse Leopoldo.

— Prima ta! Prima ta! O să faci cași mine, o să aștepți.

— Ah! nu domnule, protestă complicele.

Așa ceva nu există. Mi-ai făgăduit să-mi plătești de cum ne-om întoarce în Europa...

— Da, dar vezi că nu pot și că...

— Cum, întrerupse Peters, de Paris ai uitat?

Marc holbă ochii:

— Paris?

— Da, Paris, spuse servitorul. Sora d-tale și tatăl d-tale locuiau acolo când nu erau nici la Gălf, nici la cinci sute de leghe de dracu. E acolo un apartament mobilat ne-ocupat de nimeni. Numai din vânzarea mobilelor, bibelourilor, covoarelor și lingeriei o să ai destul ca să mă despăgubești pe mine și să trăiești în belșug până ce-o să se descurce judecățile la tribunalul civil.

— Știi spuse cu admirație Marc, nu ești deloc prost! Și cuprins de bucurie, după emoțiile prin care trecuse de când intrase în Gălf, comandă o masă copioasă pe care-o udă cu șampanie. Și drumul până la Paris îl făcu în etape mici, în tovărășia lui Leopoldo.

Prima persoană pe care-o întâlni pe bulevard, chiar la prima lui plimbare, fu ca din întâmplare, tocmai d-l Dubiet, cel care îmbrăcase fără să vrea pardesiul lui Edmond Garlier, în ziua în care tânărul disperat hotărîse să se arunce în Sena.

— D-ta aici? se miră Dubiet. De multă vreme?

— Am sosit chiar aseară, răspunse Marc, care s'ar fi lipsit bucuros de întâlnirea asta.

— Dar atunci, strigă Dubiet, s'a întors și tânărul meu asociat Garlier?

Marc făcu o mutră mohorîță.

— Sunt șanse să nu-l mai vezi atât de curând, spuse el.

— A! Dumnezeu, spuse neliniștit Dubiet, și dece?

— Pentrucă a plecat, împotriva oricărui bun simț, spre regiuni misterioase.

— Dar plecaseși și d-ta cu el. v'ați despărțit pe drum?

— Da.

— Și sora d-tale?

— Moartă.

— Ce vorbești! tresări Dubiet.

— Tristul adevăr, spuse mizerabilul, croaziera noastră m'a aruncat într'un îndoit doliu: tatăl meu a fost ucis deabinelea de oamenii din echipaj, și sărmana Elena și-a pus de durere capăt zilelor.

Dubiet bolborosi câteva cuvinte de condoleanțe. Apoi se îndepărtă sincer amărît.

Tabergsen sună chiar în aceeaș zi la poarta frumoasei locuințe a Elenei. Portarul veni să deschidă, foarte mirat, căci dela plecarea Elenei, nu mai venea nimeni pe acolo.

— Eu sunt. spuse Marc, ai cheile vestibulului și ale apartamentului?

— Da domnule. răspunse portarul.

-- Dă-mi-le, Mă recunoști, nu-i așa?

— Desigur domnule, cum să nu vă recunosc! Sunteți d. Marc Tabergsen, și sunt fericit că vă văd... Ați călătorit bine?

— Minunat prietene, minunat...

— Tatăl dv. și domnișoara Elena se întorc în Paris?

Aventurierul clătină din cap.

— Sunt aici tocmai pentrucă ei n'au să se mai întoarcă niciodată... N'o să-i mai

vezi niciodată... Au murit, și stăpânul casei am rămas eu. Dă-mi cheile...

Portarul se clătină pe picioare. O lovitură de pumn în stomac nu l-ar fi amețit mai rău. Rămase o clipă năucit, îl privi apoi pe Marc în față și prin ochii lui trecu o lumină.

— Ei, spuse nerăbdător Marc, ce mai aștepți?

— Mă iertați domnule, spuse portarul, dar nu pot face ceace îmi cereți, Puneți-vă în situația mea... Răspund de obiectele lăsate în paza mea, și cu tot respectul pe care vi-l port, îmi trebuie un ordin scris pentruca să vă predau cheile...

— O strigă banditul, dacă-i numai atât! Îți scriu îndată unul!

— A! nu, domnule, spuse portarul. Ordinul dv, nu are nici o valoare. Imi trebuie un ordin valabil. Nu vă supărați domnule. Nu sunt copil, știu cum se petrec lucrurile. Când moare capul familiei, moștenirea sa se află deschisă și trebuie să fie lichidată cu toate formele. Delegatul tribunalului va decide dacă trebuie sau nu să vă încredințez cheile. Până atunci, domnule, mii de regrete, n'am ce face.

— Drace! tună Marc, o să-mi plătești asta! O să vezi dac'o să-mi pun mânuși ca să-te dau afară!

— O să mă concediați dac'o să vreți, domnule, dar numai când o să aveți dreptul, se înclină portarul. Până atunci, rămân la postul meu. La revedere domnule.

Și cu aceste cuvinte, omul acesta conștiincios și prudent îi închise ușa în nas și se întoarse în loja lui. Marc era nebun de dezamăgire și de furie, Leopoldo Peters, îl

aștepta în apartamentul mobilat din strada Mathurins, pe care Marc îl ocupase înainte de a pleca în croazieră și pe care și-l reținuse:

— Ni s'a întâmplat una bună! îi spuse Marc. Portarul refuză să-mi dea cheile apartamentului sorei mele!

— Nu! spuse Peters o să le dea, îți spun eu! De voie sau de nevoie, dar o să le dea!

— Adevărat? se entuziasmă Marc, te simți dispus să faci o mică incursiune la mizerabilul acela? Atenție însă! fii pe cât de energic, pe atât de îndemânatec. Nu suntem pe mare, băete, și să faci să dispară pe un om care ne jenează, n'o să meargă poate chiar așa de ușor?

— O să mă gândesc, spuse Leopoldo. Lasă-mă să-mi fac planul!

Se pare că planurile lui nu se făceau dela sine, căci trecură opt zile. fără ca Peters să fi anunțat că a găsit ceva. Marc își pierdu răbdarea. Leopoldo era și el nervos. În fond decând o aruncase pe Elena de pe puntea *Dabir*-ului în valuri, nu mai avea liniște, deși susținea contrariul. Degeaba își spunea el sie-însuși că nu risca nimic, că tânăra nu putuse scăpa de înnec, — instinctul vorbea în el mai puternic decât orice, și se surprindea noaptea în orele de insomnie, pradă unor negre presimțiri. De aceia se grăbise așa de mult să-și încaseze prima.

— Să pun numai mâna pe biletele de-o mie își spunea el. O să mă duc în altă țară, în Belgia, în Spania, în Brazilia, mai departe chiar. O să-mi schimb numele, o să dispar. asta-i de o sută de ori mai bine pentru mine decât să rămân aici la Paris.

Se înțelege că într'o asemenea stare de spirit, lui Leopoldo nu-i prea ardea să facă imprudențe. Pe deoparte ar fi vrut să pună mâna pe cheile cerute de Marc, dar pe dealta înțelegea să lucreze în așa fel încât poliția să nu poată apoi să-i ceară socoteală. Era foarte încurcat.

În timpul acesta, săptămânile se scurgeau una după alta, și Marc, ca să aibă din ce trăi, era din nou împins la împrumuturi și expediente. Într'o seară spuse valetului său:

— Descurcă-te cum știi, dar nu mai pot să aștept. Trebuie numaidecât să reușești.

Peters plecă capul și nu răspunse. A doua zi, ieșise tocmai pe stradă și se oprise în fața unui chioșc de ziare... Deodată tresări. Privirea-i căzu pe un ziar afișat la chioșc. Pe prima pagină, un titlu cu litere de foc :

CIUDATA ȘI FRUMOASA CROAZIERĂ A YACHTULUI „VESTERAS“

*Sir Iulian Tabergsen și fiica lui se'ntorc
din depărtări!*

Aventuri senzaționale.

Leopoldo nu se mai gândea să meargă mai departe. Tremurând de uimire și de groază, cumpără ziarul și citi pe loc articolul care-l interesa. Era un reportaj datat din Port-Said, în care erau relatate de scurt tragicele peregrinări ale lui sir Tabergsen și ale Elenei. Era vorba în el și de Garlier, de detectorul electromagnetic și de *polul X*.

„După astfel de emoții, termina reporterul se înțelege dela sine că sir Iulian Tabergsen,

viteaza lui fiică, și nu mai puțin viteazul inventator și explorator, cași modeștii lor tovarăși de primejdii, se grăbesc să revadă Franța. Peste câteva zile vor fi la Marsilia, de unde probabil că vor pleca la Paris. Nici-o îndoială că editorii își și dispută onoarea și avantajul de a publica povestirile aventurilor lor“.

Lui Peters îi curgeau sudorile pe frunte. Din cele cetite avea impresia că agresiunea depe *Dabir*, a cărei victimă fusese Elena, va avea urmări și asta îi mărea frica.

Se gândi o clipă să fugă. Dar n'avea mijloacele necesare pentru ca să întreprindă o călătorie lungă... Luă singura hotărîre care se impunea în asemenea împrejurări:

— Mă voi duce să-l văd pe sir Tabergsen la Marsilia. De întrevvedereea mea cu el depinde tactica mea pe viitor, dar în orice caz nu pot rămâne sub amenințarea unei anchete sau a unei acuzări!

Mai liniștit în urma acestei hotărîri, Peters se duse la gară, luă un bilet de clasa treia pentru Marsilia și plecă cu primul tren.

La ora prânzului, nevăzându-și servitorul, Marc se gândi că era desigur ocupat cu portarul. Iși frecă mâinile:

— În scurtă vreme o să fie ceva nou, își spuse el; încă puțină răbdare!

Vesteras sosi curând la Marsilia. Deabia aruncaseră marinarii ancora și puntea volantă ce lega yachtul de port, când un om urcă pe puntea primului vas.

Omul acesta era Leopoldo.

— Ce vreți? îl întrebă un marinar desfăcând brațele ca să-i bareze drumul.

— Să vorbesc urgent cu d. Tabergsen,

spuse vizitatorul. Spuneți-i numele meu, mă cunoaște.

Sir Tabergsen gândi că neputând veni chiar el, Marc își trimitea servitorul, și îl primi îndată în salonul yachtului.

— Domnule, spuse Peters cu o voce sugrumată, viu din propriul meu imbold, pentru ca să vă fac o comunicare gravă. Înainte însă de a continua, vă rog să-mi jurați că orice v'aș destăinui, n'o să-mi faceți niciun fel de neplăceri după aceea.

— S'a făcut, jur, spuse Tabergsen. Jur să nu-ți fac niciun fel de neplăceri. Dealtfel nu mă simt în dispoziția să fac vreun rău vreunui semen de-al meu. După chinurile prin care am trecut, aș fi prea meschin, dacă nu m'aș simți înclinat spre bunătate!

Leopoldo respiră sgomotos, apoi făcu mărturisiri complete.

Mărturisi tot: rușinosul târg pe care-l făcuse cu Marc, manevrele lor ca să îndeparteze pe Garlier de Elena, agresiunea nocturnă pe *Dabir*, întoarcerea în Suedia, încercările lui Marc de a intra în posesia moștenirii, rezistența portarului...

Tabergsen asculta alb ca varul. Atâta mârșăvie din partea fiului lui îl umplea de durere.

— Bine spuse el când Leopoldo își sfârși mărturisirea. Ți-am promis dinainte să te las în pace și mă țin de cuvânt. Mai mult decât atât: am să-ți dau chiar banii pe care ți i-ar fi dat stăpânul d-tale. Dar pe urmă dispari, s'a'nțeleș? Să nu se mai audă de d-ta! Pentru Europa să fii ca mort!

— Domnule Tabergsen, îi spuse Peters răzbit de emoție, dacă în tinerețea mea aș,

fi avut de aface cu oameni ca dv., n'aş fi călcat niciodată pe drumul cel rău!

Sir Tabergsen îi semnă un cec şi-l împinse afară din salon fără să mai vrea să audă mulţumirile şi binecuvântările lui. Se duse apoi la Garlier şi-i spuse:

— Din păcate ai avut dreptate să-l bănuieşti pe fiul meu. E un criminal, un monstru. Iată ce am aflat pe socoteala lui.

Tabergsen repetă tânărului ce aflase dela Peters.

— Nu ştiu, adăogă el, dacă trebuie să-i spun asta şi Elenei.

— Ea ştie, nu te îndoi de asta, spuse Garlier. În diferite ocazii. mi-a mărturisit că ea nu-şi face iluzii, că cunoaşte adevăratele sentimente ale fratelui ei faţă de ea şi că nu putea fi decât el cel care-a aruncat-o sau a pus s'o arunce în mare, ca să rămână singur moştenitor al averii d-tale. Ea adăoga că dac'ar fi aşa, ea tot l-ar ierta pe mizerabil, căci destinul dovedise c'o proteja... dar, iat-o...

Elena sosea radioasă. Dar văzându-şi tatăl şi logodnicul palizi. cu feţele trase, se alarmă.

— Cei cu voi? ce vi s'a întâmplat, întrebă ea.

Sir Tabergsen n'avu curajul să-i ascundă adevărul.

— Şi pentru asta vă tot frământaţi voi atâta? spuse Elena.

Marc nu ne poate suferi — la asta nu există niciun leac. Dar când ne va vedea reapărând şi *când îşi va da seama că ştim totul*, îi va fi atât de ruşine încât vom fi răzbunaţi pe deplin pentru mârşăviile lui.

Cine știe, poate că remușcarea îl va aduce chiar pe căi mai bune?

— Ah, oftă Tabergsen, să te audă Dumnezeu, fetița mea!

În seara următoare, călătorii noștri sosiră la Paris. Se duseră drept la locuința lor. Bucuria portarului când îi văzu fu mișcătoare:

— Mi se spusese că sunteți morți, dar n'am vrut să cred...

Prima grijă a Elenei fu să ia telefonul și să ceară numărul lui Marc.

Aventurierul era acasă și aștepta vești dela Peters... Deodată zbârnăi soneria telefonului.

— El e... își spuse banditul; probabil că a dat lovitura și nu vrea să se arate pe-aici. Are dreptate... Allo!...

— Allo! tu ești Marc? spuse o voce limpede.

Marc se cutremură din cap până'n picioare.

— Da, bâigue el, cine-i la aparat?

— Eu, sora ta Elena. Sunt acasă, cu tata și cu Edmond Garlier, logodnicul meu. Vrem să vorbim cu tine... Allo!... Allo!... Allo!...

Marc nu răspunse... Elena auzi țăcănitul pe care-l face receptorul când îl aruncă pe o masă apoi o detunătură scurtă... Înțelese tresări, și alergă în camera tatălui ei;

— Tată! Tată! strigă ea gâfâind, mi se pare că Marc s'a stnucis!

Sir Tabergsen și Garlier se duseră în grabă în *rue des Mathurins*... În apartamentul aventurierului găsiră doar un cadavru.

.
S'au scurs trei luni din ziua când Marc Tabergsen s'a osândit singur într'o clipă de zăpăceală și de spaimă.

Tatăl și sora lui nu l-au plâns. Nu merita. Cu toate acestea, căsătoria lui Edmond Garlier a avut loc fără mult zgomot, în cea mai strictă intimitate. Dar fericirea lor era tot atât de mare și fără manifestări pompoase.

Căsnicia lor e din cele mai fericite. În salonul frumosului lor apartament au pus coroana-curcubeu adusă din depărtata insulă.. Vederea ei le amintește în fiecare clipă frumoasa și aventuroasa călătorie în care s'au cunoscut, s'au iubit și și-au legat pe veci destinele unul de altul...

...Iar peste un an pornea spre *Insula coroanei-curcubeu* marea expediție a companiei de exploatare „*Metalofon*“ organizată de Edmond Garlier și datorită succesului căreia el deveni în curând unul din „Regii Aurului“.

— SFÂRȘIT —

Citiți cu toții — la 15 Aprilie
numărul nostru SPECIAL de PAȘTI
Prințesa Tarakanova

— ROMAN ISTORIC —

Conflictul care a adus față în față pe împărăteasa Caterina cea Mare și pe misterioasa ei rivală, prințesa Tarakanova, e poate unul din cele mai palpitate episoade ale istoriei Rusiei țariste. — A fost într'adevăr Tarakanova o prințesă de sânge imperial, sau — cum pretindeau acuzatorii și călăii ei — doar o frumoasă țigancă, îndrăzneată aventurieră, unealtă în mâinile unor ambițioși fără scrupule? Sigur e în orice caz că personalitatea ei plină de farmec și de gingășie, extraordinara ei ascensiune și dramatica ei prăbușire dela treptele tronului apropiat până în camera torturilor din fortăreața Schlüsselburg — jertfă a unei iubiri curate și fără de margini — fac din Tarakanova o figură vrednică de cel mai intens interes.

**Citiți așadar negreșit romanul special de Paști al „AVENTUREI”:
PRINȚESA TARAKANOVA**

In valoroasa Colecție de 15 LEI
„ROMANELE CAPTIVANTE“

A apărut
RECORDUL SUCCESELOR!

RENÉ THEVENIN

15
LEI



În țara monștrilor de oțel!
Profesorul Tarnier și frumoasa Maria Desroches — aruncați într'o sarabandă drăcească de aventuri, nenorociri și mistere... Apoteoză de aur, ruguri sinistre și iubire!

CATALOGUL COLECȚIEI „ROMANELE CAPTIVANTE“

11. FECIOR DE BANI GATA de Felix Salten;
14. ZIDUL SOCOTELILOR de C. Rîuleț;
15. INSULA FERICIRII de Laurids Bruun (cu romanul supliment: FRUCTUL OPRIT).
16. INGERUL ALBASTRU de Heinrich Mann;
17. FEMEI REGI, CĂLĂI de John Retcliffe;
18. OMUL CU ARCANUL de Arno Alexander;
20. MORTELLI, romanul unui clown, de Hull;
21. FIARA CU ȘAPTE PIEI de P. A. Fernic.
22. JUR S'O UCIDI de Frank R. Adams;
23. SÂNGELE CARE STRIGĂ de Ed. Romazlères
24. NOUL ADAM de Noëlle Roger.
25. COPILUL CU 2 MAME de M. Bontempelli.
26. IMAGINEA FEMEII GOALE de M. Leblanc.
27. CAPTIVA de Raymond de Rienzi.
28. SUB TEROAREA SCANDALULUI Richter.
29. PRĂPASTIA de Max Brand.
30. MAREA TAINĂ de J. D'Agraves.
31. RĂZBUNĂTORUL de Concordia Merrel.
32. LUPUL SINGURATIC de L. Vance.
33. AURUL ULTIMULUI STUART, de Dartola.
34. TRANSALTANTICUL TRAGIC de Shaw.
35. INFIERATI de Ludwig Kapeller.
36. AVENTURIERA de Jack London.
37. O FEMEIE INFERNALĂ de Ag. Christie.
38. INVITAȚII MORTULUI de Alexandre Colter.
39. DUBLA CRIMĂ DIN FORTIFICAȚILE FRANȚEI de Pierre Nord.
40. ALARMĂ PESTE OCEAN de M. Level.
41. SPIOANĂ IN SPANIA de Marthe Richer.
42. IN SERVICIUL REGINEI, de A. Hope.
43. TRĂSNET INTRE 2 INIMI, Elsa Bud.
44. O DRAMĂ SUB NAPOLEON de Conan Doyle
45. PĂIANJENUL ALB de W. Wilton
46. CONTESA DE CAGLIOSTRO de M. Leblanc.
47. — PIRAȚII de A. T'Serstevens.
48. MIREASA FLĂCĂRILOR, de H. Rider Haggard.
49. FEMEIA IN LUNĂ, de Thea von Harbon.
50. OLANDEZUL ZBURĂTOR de J D'Agraves

La chioșcari, librari și în gări.

Editura „Adevărul” S. A.

Cereti volumele aparute

In
colectia „**AVENTURA**”:

RĂZBUNAREA CORSARULUI

de Guy Vander

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-35

de Paul Dancray

REGINA NEVĂZUȚILOR

de Fr. Valade

TAINA FARULUI INDOLIAT

de Maurice Champagne

MASCA DE ARGINT

de Max Daxergues



Prizonier al satani-

cului profesor Eldin.

Experiențele m ste-

rioase. Inger sau

vampira!... Cine ești.

Masca de Argint?...

Editura „Adeverul” S. A.